

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

Πάροι

1875

Ἐν τῷ μικρῷ ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν

Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Χόρευε σχίρτα, εὐφραίνου σήμερον Ζάκυνθος, ἐκ σοῦ γὰρ ἀνεφύη, ὁ κλεινὸς Ἱεράρχης, ἥλιος καθάπερ, λάμπων φαιδρῶς, εἰς ὑφήλιον ἅπασαν καὶ ἐκκλησίαν φαιδρύνων τὴν τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιος ὁ ἐνδοξος.

Τέρπου, ἀγάλλου, σεμνύνου καὶ αὐτὴ Αἴγινα, ὁρῶσά σου ποιμένα, τὸν καλὸν ἐν τῷ ὕψει στείλοντα ἐνθέων νῦν ἀρετῶν, καὶ θερμῶς προστατεύοντα, ἐξ οὐρανοῦ ὡς ἐν βίῳ αὐθις πιστοῦ, σοῦ ποιμνίου αὐτοῦ πάντοτε.

Η ιερὰ τῶν Στροφάδων Μοῦνης ὁμήγουρις, ὑπερβαλλόντως κόσμει, ἱεραῖς μελωδίαις, λείψανον τὸ θεῖον καὶ θαυμαστόν, οὐρανόθεν ὃ ἔλαχες, Διονυσίου καὶ τοῦτο σεμνοπρεπῶς, νῦν κυκλοῦσα δοξολόγησον.

Δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Δόξα ἡχος δ'.

Χριστὸν ἐνστερνισάμενος, τὰς ἐννολὰς αὐτοῦ προθύμως ἐπλήρωσας, καὶ ἀκριβῶς ἐνατενίσας, εὐχῇ τῇ ὑπ' αὐτοῦ διδαχθείσῃ εἰλικρινῶς τὴν ἐν αὐτῇ ἀμοιβαίαν συνθήκην ἐτήρησας· διὸ τὰ σὰ ἀφεθῆναι ὀφλήματα ἐφίεμενος, τὰ τοῦ ἐτέρου ἀφῆκας συμπαθέστατα· ὅθεν καὶ ἀξίως ἐπαγγελίαν ἔσχες τὴν ἀψευδῇ Διονύσιε, βασιλείαν τὴν ἄνω κληρωσάμενος αἰοῖμμε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Ησαία χόρευε, λόγον Θεοῦ ὑπόδεξαι, προφήτευσον τῇ κόρῃ Μαριάμ, βάτον καταφλέγεσθαι, καὶ πυρὶ μὴ καίεσθαι, τῇ αἴγλῃ τῆς Θεότητος· Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου, ἀνοίγε πύλην

ἡ Ἑδέμ· καὶ Μάγοι πορεύεσθε ἰδεῖν τὴν σωτηρίαν, ἐν φάτνῃ σπαργανούμενον, ὃν ἀστὴρ ἐμήνυσεν, ἐπάνω τοῦ σπηλαίου ζωοδότῃ Κυρίῳ τὸν σώζοντα τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν στίχον προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Τῷ σὺ ὑποδείγματι, χριστομιμήτως παρώτρυνας, ἀγαπᾶν τοὺς ἐχθρούοντας, καὶ πάντας ἐδίδαξας, συγγνώμην παρέχειν, ἐξ ὅλης καρδίας καθὰ ὁ Κύριος φησὶ, τοῖς ἁμαρτάνουσι καθὼς ἄνθρωποι ἐὰν κληθῇναι μὲν γλίχωνται, υἱοὶ ὑψίστου καὶ χαίρειν τε, εἰς τὰ ἄνω βασίλεια, σὺν αὐτῷ δοξαζόμενοι.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Εξῆλθεν εἰς σύμπασαν, κατορθωμάτων ὁ φθόγγος σου, καὶ οἱ πάντες ἐθαύμασαν, τὰ σὰ προτερήματα, καὶ πνεύματος θεοῦ ἐν σοὶ ἐνεργείας οὐπὲρ καὶ σκευὸς ἐκλογῆς σὺ ἐχρημάτισας παναοίδιμε, διὸ καὶ ἐστεφάνωσεν, ὁ στεφοδότης τὴν κάραν σου, ἐπαξίως Μακάριε εἰς αἰῶνας δοξάζειν σε.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Ηστράφας θαυμάσιε, ταῖς τῶν θαυμάτων ἐλλάμψεσι, καὶ τὴν κτίσιν ἐφαιδρυνας, λαμπρὲ Διονύσιε, καὶ πάντας φωτίζεις τοὺς πίστει μολοῦντας ἐν τῷ ἁγίῳ σου Ναῶ τοῦ προσκυνῆσαι τὸ θεῖον Σκῆνός σου, καὶ τοῦτο μὲν προσπύξασθαι, πηγὴν χαρίτων ὡς γέμουςαν, καὶ ἰάσεις παρέχουσιν, προσιοῦσι τῇ λάρνακι.

Δόξα ἡχος α'.

Ολος ἀγάπη γενόμενος πολλαπλάσιον ταύτην πρὸς τὸν πλησίον ἐδήλωσας· τὸ γὰρ ἄλλοις ἀφιέναι τὰ ἐπταίσμενα, καὶ τὸ θερμῶς ἐπαρκεῖν δεόμενος ἀδιάλειπτον, ἐνόμιζες μὲν ἓνα πλοῦτον ἀσφαλῆ, τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι, διὰ τοῦτο εἰκότως ἀμοιβαίαν ἔχεις τὴν ἀποπλήρωσιν, τῶν ἀρβήτων ἀγαθῶν ἀπολαβῶν ὧν καὶ ἡμᾶς κοινωνοὺς, τῇ μεσιτείᾳ σου ποιήσον Διονύσιε ἀξιόγαστε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Προεορτάσωμεν λαοὶ Χριστοῦ τὰ γενέθλια, καὶ ἐπάραντες τὸν νοῦν ἐπὶ τὴν Β.Θλεῖμ ἀναχθῶμεν τῇ διανοίᾳ καὶ κατῴδωμεν τὴν Παρθένον, τοῖς ψυχικοῖς λογισμοῖς, ἐπειγομέ-

νην τίκτειν ἐν σπηλαίῳ τὸν τῶν ὅλων Κύριον καὶ Θεὸν ἡμῶν· ὃν Ἰωσήφ κατιδὼν τῶν θαυμάτων τὸ μέγεθος, ἐδόκει ἄνθρωπον θεωρεῖν ὡς βρέφος σπαργανούμενον, ὑπενόει δὲ ἐκ τῶν πραγμάτων Θεὸν εἶναι ἀληθινὸν τὸν παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον, τὸ ἀπολυτίκιον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον.

Ζήτηι ἐν τῷ μεγάλῳ ἐσπερινῷ καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ μεγάλῳ ἐσπερινῷ τὸ Μακάριος ἀνὴρ, εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν στίχους Η'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα στιχηρά προσόμοια δευτεροῦντες τὰ τρία.

Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε ὁ χορὸς Αἰγινήτων, μετὰ Ζακυνθίων συμφώνως ἡμῶν τιμήσωμεν, γόνον ἡμεῖς ἐκλαμπρον, ὑμεῖς ποιμένα καλὸν καὶ σκιρτῶντες ἐν πνεύματι, Θεῷ δῶμεν δόξαν, τῷ καταξιώσαντι ἡμᾶς πλουτῆσαι λαμπρὰν, σκέπην τοῦ κλεινοῦ Ἱεράρχου, νῦν Διονυσίου καὶ τοῦτον θεοῖς ἐγκωμίοις καταστήσωμεν.

Δίς.

Εφης Παγκρατίῳ ἱερῇ πτώσιν ἐν χειρῶν θεοῦ ἄρτου ἱεουργοῦντε ποτὲ, σφόδρα νοουθετῶν αὐτὸν θεοῖς προσέχειν καλῶς, ὁ δὲ ἄγαν ἐθαύμασε, πλουσίαν ἐξ ὕψους, χάριν τὴν δοθεῖσάν σοι ἀνακαλύψας, χάριν ἀρετῶν σου ἐνθέων, ὅθεν καὶ τοῦ πνεύματος ὄντως σκευὸς σὲ ἡγήσατο θεόπνευστε.

Δίς.

Οτε σου τὸ πνεῦμα τὸ σεπτὸν, ἄμεμπτον τῷ κτίστῃ ἀπέδωκε πρὸς οὐρανίους σκηνάς, τότε σου τὸ ἅγιον σκῆνος κατέλιπες ἐπὶ γῆς θαυματόδρυτον καὶ νῦν ἐν Ζακύνθῳ, θαυμαστός ἀπόκειται τῷ θεοσέπτῳ Ναῶ, αἰεὶ πολιτῶν προστατεύων, τούτων ἐκπληροῦν τὰς αἰτήσεις, πάντοτε ἐν πᾶσιν ὃ πανθαύμαστε.

Δίς.

Ωφθης ἡγουμένῳ Δανιὴλ, ὀφθαλμοφανῶς ἐν τεμένει ἐκτὸς σῆς λάρνακος, πάντα ἀφελὼν αὐτοῦ τὸν δισταγμὸν τῆς ψυχῆς, αὐτοψεῖ γὰρ ἐώρακε, θυτῶν λευκοφόρων, μέσον σε ἱστάμενον καὶ διακόνων λαμπρῶν, οἷα λοιτουργούντων σοι Μάκαρ, ὡς ἀρχιερεῖ ἐν τῷ βίῳ θεοπρεπεστάτῳ Διονύσιε.

Δόξα ἡχος πλ. β'.

Τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ ἐν Εὐαγγελίῳ ἀκούσας λέγοντος, ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταὶ ἐστέ ἐὰν ἀγάπην ἔχητε

ἐν ἀλλήλοις, εὐκαίρως τῷ ἔργῳ μαθητῆς ἀνεδείχθης δόκιμος ἀγιώ-
τατε πάτερ, τὸν γὰρ πικρῷ θανάτῳ τοῦ βίου στερήσαντα Κωνσταν-
τίνόν σου τὸν γνήσιον σύγγονον, γλυκυτάτοις σου τρόποις ὑπεδέξω
γλυκύθυμῳ, θυμοῦ διωκόντων τὸν δε ρυσάμενος, ἐν ἀποκρύφῳ τηρήσας,
καὶ ἀντὶ θανάτου, τὸ ζῆν ἀνταπέδωκας· ἔργον ὄντως παράδοξον, καὶ
ὑπὲρ φύσιν εἰργάσω μνησίθεις, τοῖς πέρασιν πολυθρύλλητον, καὶ ψυχῆς
γενναίας καὶ φιλοθέου ἀντάξιον· διὸ παρρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον Ἰε-
σού Χριστὸν πανεύφημε, ἐκτείνῃς ἱκέτευς, εἰρήνην πλουσίαν δωρηθῆναι τῇ
πόλει σου, τῇ ἀγλαοφανῶς ἐκτελούσῃ τὴν λαμπρὰν καὶ πανέορτον
μνήμην σου. Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Σπῆλαιον εὐτρεπίζου ἡ ἀμνάς γὰρ ἦκει ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν·
φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως ἡμᾶς
τοὺς γηγενεῖς· ποιμένες ἀγραυλοῦντες μαρτυρεῖτε θαῦμα τὸ φρικτὸν,
καὶ μάγοι ἐκ Περσίδος χρυσὸν καὶ λίθον καὶ σμύρναν τῷ βασιλεῖ
προσάξατε, ὅτι ὦφθη Κύριος ἐκ παρθένου μητρός, ὃν περ καὶ κύψασα
δουλικῶς ἡ μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέγγατο τῷ ἐν ἀγκάλαις
αὐτῆς· πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μοι ἐνεφύης ὁ λυτρωτής μου καὶ θεός.
Εἴσοδος τὸ φῶς ἱλαρὸν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας. καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν
αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος ὃς εὔρε σοφίαν καὶ θνητὸς ὃς εἶδε φρόνησιν.
Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς·
τιμιωτέρα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν, (οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν
πονηρὸν, εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτήν), πᾶν δὲ τίμιον,
οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν, ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δι-
καιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ· τοιγαροῦν ἀκούσα-
τέ μου ὦ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁ-
δοὺς φυλάξει· αἱ γὰρ ἐξοδοί μου ἐξοδοὶ ζωῆς καὶ ἐτοιμάζεται θέλησις
παρὰ Κυρίου· διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ προῖεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς
ἀνθρώπων· ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκεύασα βουλήν καὶ γνῶσιν καὶ ἐν-
νοίαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην· ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ
δὲ ἰσχὺς· ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρί-
σουσι χάριν· νοήσατε ταῖνυν ἄλλοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαιδεῦτοι ἐν-
θεσθε καρδίαν εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω
ἀπὸ χειλέων ὀρθὰ ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου ἐβδελυγμένα
δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ· μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα
τοῦ στόματός μου· οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιὸν οὐδὲ τραγυγαλιῶδες· πάν-
τα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γνῶσιν· διδάσκω
γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ὑμῶν καὶ πλησθῆσθε
πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολαίται·
χεῖλη ἀνδρῶν σοφῶν ἐπίστανται χάριτος, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέ-
φεται· ζυγὸς δόλιος βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον
δεκτὸν αὐτῷ οὐ ἂν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπει-
νῶν μελετᾷ σοφίαν· τελειότης εὐθέων ὁδηγήσει αὐτοὺς, καὶ ὑποσκε-
λισμὸς ἀθετούντων προημεύσει αὐτούς· οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν
ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου, ἀποθανόντων δίκαιος
ἔλιπε μετὰ μέλον· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώ-
λεια· δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδοὺς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀ-
δικία· δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύσεται αὐτοὺς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀλί-
σκονται παράνομοι· τηλευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλ-
πίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται· δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει,
ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής· ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πο-
λίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοκία· ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατάρθεται
πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα· ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψω-
θήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφίσεται· μυκτηρίζει πο-
λίτας ἐνδεὴς φρενῶν· ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ
τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολλὰ δὲ
ἔστι φρόνησις ἀνθρώποις καὶ ἡλικίας γήρως, βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρε-
στος Θεῷ γενόμενος ἡγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν μετετέθη·
ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν
αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ, καὶ βεμβασμὸς
ἐπιθυμίας, μεταλλεῦει νοῦν ἄκακον· τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε
χρόνους μακροὺς, ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἐ-
σπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας· οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ
θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος· ἐν τοῖς ὁσίοις αὐ-
τοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἡ συνήθης ἐκτενή.

Εἰς τὴν λιτὴν ψάλλομεν στιχηρὰ ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Τῷ ματαιόφρονι βίῳ, ἀποταξάμενος, τοῦ πολυπλάνου κόσμου ἐξω-
γένοιο θεόληπτε, καὶ ἀπλέτῳ πόθῳ τῷ Χριστῷ ἠκολούθησας· ὅπου
γὰρ Θεός ὁ ποθοῦμενος, Κόσμος ὁλος καταπεφόνηται· διὸ ἐρημικῶς
τὸν βίον ἄγειν ἡρέτησας, καὶ ἐν σώματι ὡς ἀσώματος, πολιτεύσας·
ἡμῖν δὲ ἀστὴρ νεοφανὴς τυγχάνεις, μαρμαριγαῖς εὐσεβείας διαλάμπων
καὶ ψυχὰς τῶν πιστῶς σε ὑμνούντων, φωτίζων ἐν πνεύματι ἀξιωματικῶς.

Ἦχος β'.

Αρσενος ἄμοιρος γυνή, τυχεῖν ποθοῦσα εὐσεβῶς σου ἐδέετο· ἥς τῆς δεήσεως ἐπακούσας, σαφῶς ἐν δράματι ὑπέσχου τὰ καταθύμια, εὐελπιν ἐργασάμενος· διὸ καὶ περιχαρὴς γενομένη, καὶ συλλαβοῦσα ταχὺ ἄρσεν χαρίεν κατ' ἔφεισιν ἐν χάριτι τέτοκεν· ὅθεν εὐχαρίστως ἀνύμνησε, καὶ τὴν σὴν πρὸς Θεὸν παρρησίαν, παρρησία ἐκήρυξεν, Ἱεράρχα παμμακάριστε.

Ἦχος γ'.

Πᾶθη ἀποπληξίας ποτὲ, γυνή τις ἄλλη ἐκ τῶν οἰκείων σου Ὁ-
σις, περιπεσοῦσα δεινῷ, δι' οὗ ἄλαλος μείνασα, ἡμιθανὴς καὶ ἀκίνη-
τος τῇ μόνῃ ἀφῇ τοῦ τιμίου δακτύλου ἐκ τῆς ἀγίας σου σοροῦ ἐπὶ
τοῦ στόματος αὐτῆς, καὶ τῶν νεναρκωμένων μελῶν, τὴν λαλιὰν αὐ-
τίκα ὥς τοῦ θαύματος, σὺν τῇ τελείᾳ ῥώσῃ ἀνέλαβε· καὶ τὸ θαῦμα
κηρύξασα, τὸν σὲ μεγαλύνοντα Κύριον ἐμεγάλυνεν θν ἐκτενῶς ἱκέτευε,
θαυματοργε Διονύσιε, ὑπὲρ τῶν πίστει θαυμαζόντων καὶ εὐφημούν-
των τὰ ἀξιάγαστά σου θαυματοργήματα.

Ἦχος δ'.

Εὐφραίνονται ὅσοι οἱ Στροφάδων οἰκεῖται ἐν εὐσήμεν ἡμέρᾳ τῆς
σεπτῆς σου κοιμήσεως Ἱεράρχα πανέντιμε· οὐ γὰρ μόνον σε ζῶντα,
κανόνα ἀρετῶν ἐκαρπόσαντο, εὐσεβείας τε καθηγητὴν καὶ σεμνότη-
τος, ἀλλὰ καὶ μετὰ πότμον ἀκεστὴν ἀλγεινῶν, ῥύστην ἐν κινδύνους,
καὶ τῆς μονῆς φρουρὸν, τὸν ἀκοίμητον κέκτηνται. Ἦς ἄνωθεν εὐστό-
χως, προΐστάμενος, τοὺς ἐν ταύτῃ μονάζοντας, τοῦ φοβεροῦ σεισμοῦ
καὶ φθοροποιοῦ, δι' ὀπτασίας ποτὲ ἐλυτρώσω πανθαύμαστε· καὶ τὸν
ἐν Ἡλιβάτῳ ἐκεῖ Πύργῳ μοναστὴν ἐξ ἔθους τότε σκοπεύοντα, ἄρνω
σὺν τῷ κλόνῳ καὶ τῷ τοῦ πύργου τείχει φθαρέντι, αἰνῶς κατολοσθή-
σαντα καὶ σὲ πιστῶς ἐπικαλεσάμενον, ἐν ἀκαρεῖ ἄτρωτον καὶ ἀρτεμῇ
διέσωσας· διὸ εὐχαρίστως μέλπουσι κρᾶζοντες τὸ θεοσύλλεκτον σύ-
στημα, τῶν ἀπαύστως τιμώντων σε ἅγιε περιφύλαττε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Εἰς ἀρετῶν ἀκρόρειαν ἀνενεχθεὶς πολλῶν ἡξιώθης παρὰ Θεοῦ πά-
τερ χαρισμάτων ὅσιε, ἀνθ' ὧν καὶ ἐκ πολλοῦ τεθνηκειαν ἀφορισμῷ
δεσμευθεῖσαν ἀλύτῳ προσευχῇ ἐκτενεῖ σου διέλυσας καὶ τὸ πτώμα
κατέλυσας· θράσος ἀλιείων δυσπίστων παραδόξου ἄγρας κατέναυσας
θαύματι· ποταμοῦ ῥοὴν κατέστειλας καὶ ἀβρόχως διώδυσας· ὑετὸς
καθ' ὁδὸν ἐπανεληθὼν οὐδαμῶς τὴν ἐσθῆτά σου ἔκμασε· τὸ διὰ λήθης
πρεσβυτέρου παράπτωμα νουθετικῶς ἀπεκάλυψας πολλὰ σου τὰ ἐν
βίῳ τεράστια, πυκνὰ τὰ μετὰ θάνατον θαύματα· διὸ αἰτοῦμέν σε
θαυματοφόρε Διονύσιε· μὴ διαλείπης δυσωπῶν τὸν εὐδιάλακτον Θεὸν
ἐκ δεξιῶν παραστήσαι τοὺς εἰλικρινῶς εὐφημούντάς σε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ
τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Μὴ στύγναζε Ἰωσήφ καθορῶν μου τὴν νηδὺν· ὅφει γὰρ τὸ τιμώ-
μενον ἐξ ἐμοῦ, καὶ χάριση καὶ ὡς Θεὸν προσκυνήσεις, ἡ Θεοτόκος ἔ-
λεγε τῷ ἑαυτῆς μνηστῆρι μολῶσα τοῦ τεκεῖν τὸν Χριστὸν ταύτην ἀ-
νυμνήσωμεν λέγοντες· Χαῖρε κεχαριτωμένη, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος καὶ
διὰ σοῦ μεθ' ἡμῶν.

Καὶ αἱ συνήθεις εὐχαί.

Εἰς τὸν Στίχον Στίχ. προσόμνια Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Ανθος ἐκ γῆς Ζακύνθου τερπνὸν, ἀναβλαστήσαν εὐωδίας τῆς χά-
ριτος, ἐκχέει τὰς μυριπνύους ταῖς διανοίαις πιστῶν, ὁ κλεινὸς πατέρων
Διονύσιος. Πηγὴ τε ἀέναντος, τῶν ἰάσεων πέφυκε, πέλαγος θεῖον, τῶν
θαυμάτων ἀκένωτον, ἐκκλησίας δὲ, ὁ φωστὴρ ὁ λαμπρότατος, φέγ-
γος φαῖνον τὸ ἄδυτον, ταῖς πέρασιν σήμερον ἐν τῇ λαμπρᾷ αὐτοῦ μνή-
μῃ, ἣν ἐκτελοῦντες δοξάζομεν· Χριστὸν τὸν Σωτῆρα τὸν δοξάζοντα
τούς τοῦτον θερμῶς δοξάζοντας.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος.

Εστερξας συμπαθῶς σπλαγχνισθεὶς, τὸν μαισιφρόνου σου ὁ μαίμο-
νος δέξασθαι, καὶ τοῦτον δὴ εἰσοικίσας μετὰ ἀδόλου στοργῆς, μυχοῖς
ἐνδοτάτοις ἐγκατέκρυψας, χειρῶν ἐκρυόμενος, τῶν ζητούντων τὸν ἄν-
θρωπον, δεινῶς σπαράξαι, ἀπηνῆ ἀλιτήριον, ἐν οἰκῇματι, ᾧ κατώκεις
πανόλβιε· τοῦτο δὲ ὅλον ἐπραξας, πληρῶσαι βουλόμενος τὴν ἐντολὴν
τοῦ Δεσπότου, κακοποιούντας κελεύοντος, φιλεῖν ὁλοφύχως, καὶ πολ-
λὴν ἀμνησικάκοις χάριν παρέχοντος.

Στίχ. Οἱ ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται.

Χαίροις ὁ τῶν Στροφάδων φρουρὸς καὶ μονάζοντων τῶν ἐκεῖ ὁ
παρακλήτος, διώκτης τῶν πολεμίων, καὶ πειρατῶν ἀσεβῶν κατὰ τῶν
ὁσίων τὰ ὁμήματα· ζητούντων ἐκάστοτε, ἐξαρπᾶσαι σπαράξαι τε,
ἀναχατιζῶν κραταιᾷ ἀντιλήψει σου, καὶ προπύργιον, τῆς μονῆς ἐν-
δεικνύμενος· ὄντως ἀκαταμάχητον, καὶ στύλος καὶ στήριγμα, τῶν
ιερώς ἀσκουμένων, ὑπογραμμὸς τε σωτήριος, καὶ τύπος ὑπάρχων Διο-
νύσιε διὸ σε νῦν μακαρίζουσι.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τῶν κλεινῶν προπατέρων τὰς ἀρετὰς ἐμιμήσω κατ' ἔχνος θεσπέ-
σις. Ἀβραάμ τὸ φιλόξενον, Ἰακώβ τε τὸ ἄκακον, καὶ Ἰωὴδ τὸ ἀμεμ-
πτον, Μωϋσῆως τὸ ἄπλαστον, καὶ Δαβὶδ βασιλέως τὸ πρᾶον τὸ συμ-
παθὲς καὶ φιλόστοργον· διὸ Χριστὸς καὶ ζῶντα καὶ μεταστάνα σε,
θεοσημείας καὶ τέρασιν, ἀφθόνως ἐδόξασε, καὶ τῇ σεπτῇ ἐκκλησίᾳ ὡς

ἀρετῶν ἐνθέων χειμῆλιον παρέθετο· ἐν ᾗ ἐστῶτες ψαλμικῶς βοῶμέν σοι, τὴν πόλιν σου τὴν ἐνεγκοῦσαν, καὶ πᾶσαν ἀλλοδαπὴν ὀρθοδόξων, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβεΐαις ἅγιε διαφύλαττε.

Καὶ νῦν ὁ αὐτός.

Υπόδεξαι Βηθλεὲμ τὴν τοῦ Θεοῦ μητρόπολιν, φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον ἐπὶ σὲ γεννησάτω ἡκει. Ἀγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς, μάγοι ἐκ Περσίδος τὸ τρισόκλειον δῶρον προσκομίσσατε, ποιμένες ἀγραυλοῦντες τὸν τρισάγιον ὕμνον μελωδήσατε, πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν παντουργέτην.

Τὸ νῦν ἀπολύεις τὸ τρισάγιον καὶ τὸ ἀπολυτίκιον.

Τῆς Ζακύνθου τὸν γόνον καὶ Αἰγίνης τὸν πρόεδρον, καὶ φρουρὸν μονῆς τῶν Στροφάδων, Διονύσιον ἅπαντες τιμῶμεν συμφώνως οἱ πιστοὶ, βοῶντες πρὸς αὐτὸν εὐλογοῦντες· σαῖς λιταῖς τοὺς τὴν σὴν μνήμην ἐπιτελοῦντος σῶζε καὶ βοῶντά σοι. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ δωρησαμένῳ σε ἡμῖν, πρέσβυν ἀκοίμητον.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν τοῦ Γαβριὴλ φθεγξ. καὶ ἀπολύσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, Τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ ἀπολυτίκιον Δίς. Καὶ νῦν τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου.

Εἰς τὴν πρώτην στιχολογίαν Ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Αγάπης τῷ δεσμῷ συντεθεῖς θεοφόρε, διέλυσας τρανῶς, τὴν κακίαν τῆς ἔχθρας, φονέα γὰρ συγγόνου σου, πεφευγότα τῇ σκέπῃ σου, μὴ εἰδότα σε τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ εἶναι, δίκης ἔσωσας ἐπικειμένου θανάτου καὶ σῶσον ἀπέστειλας.

Δόξα ὁμοιον.

Οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν, ὃς ἀγάπῃ ὑπάρχει, ὁ μὴ ἐχθρὸν φιλῶν, ὃς πλησίος τυγχάνει, διόπερ καὶ ἐπλήρωσας ἐντολὴν θείαν ὅσπερ καὶ τὸ ἐγκλημα, σοῦ ἀδελφοῦ φονοκτόνῳ, συνεχώρησας, κατὰ Θεὸν ὡς οἰκτιρῶν· Θεῷ τ' εὐηρέστησας.

Καὶ νῦν.

Μεγάλως ὁ Θεός, ἀγαπήσας τὸν κόσμον, τὸν ἄγγελον βουλῆς, ἑαυτοῦ τῆς μεγάλης. τῷ κόσμῳ μὲν ἀπέστειλεν εἰς ἀγάπης ἐπίδειξιν, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐκ τῆς ἀγνῆς σαρκωθέντα, τεχνησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ τῷ σπηλαίῳ, ταχὺ δὲν δοξάσωμεν.

Μετὰ τὴν β΄. Στιχολογίαν Κάθισμα Ἦχος δ΄.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Προσενεχθεὶς ἀπὸ παιδὸς τῷ Κυρίῳ δι' ἀρετῶν σεβασμιώτατε πᾶτερ θυσία ὄντως γέγονας εὐπρόσδεκτος Θεῷ, κλέος ἐχερημάτισας τῶν

δυσίων τρισμακάρ, θεῖον ἐγκαλλώπισμα ἱερῶν ἐράνης, καὶ νῦν πρεσβεύεις ὑπὲρ εὐσεβῶν ἐορταζόντων ἐν πίστει τὴν μνήμην σου.

Δόξα. Ὁμοιον.

Οἱ τῶν Στροφάδων θεοφόροι πατέρες, ἐν ταῖς ἀνάγκαις ἀρωγὴν σε καὶ ῥύσιν, καὶ ἱατρὸν πανάριστον γινώσκουσιν αἰεὶ, πάντων τὰ νοσήματα, θεραπεύοντα τάχει, νέφος τε ἐλαύνοντα ἐξ ἀγροῦ τῶν ἀκρίδων, καὶ οὐρανόθεν ὄμβρον ἀγαθὸν μάκαρ ἐκπέμποντα τῇ μεσιτείᾳ σου.

Καὶ νῦν.

Ο δι' ἀγάπην πατρικῆς εὐσπλαγχνίας, πρὸς ἡμᾶς πέμψας τὸν υἱὸν ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς πανάγνου ἄσπορον φορέσαντα ἐν γῇ, σάρκα τὴν ἀνθρώπινον, ἵνα ῥύσῃ τῆς πλάνης, πλάσμα τὸ ἀνθρώπινον αὐτὸς πάντας ἐν πίστει, καταξιώσαι γέννησιν υἱοῦ, τοῦ προσκυνῆσαι ἀξίως δεόμεθα.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθισμα Ἦχος δ΄.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Δεσμευθεῖσα τῷ δεινῷ, γυνὴ ποτὲ ἀφορισμῷ διελύθη σοῦ πιστοῦ, ὑπὸ θεράποντος Χριστοῦ, εἰς γῆν αὐτίκα σπαραγμένη ἐξ ἧς ἐλήφθη καὶ πάντες θεαταί, ἔπτυσαν πᾶν σεπτέ, σὺ δὲ ὡς ταπεινῶς καὶ πόρρω δόξης κενῆς, τὸ γεγονὸς μηδόλως σαφηνίσας, βιοῦντός σου ἐπετίμησας· ἀλλὰ σὲ χάρις πηγὴν θαυμάτων, τοῖς πᾶσι μάκαρ ἀνέδειξε.

Δόξα. Ὁμοιον.

Γυναικὶ θεοσεβεῖ, κατ' ὄναρ ὥφθη καὶ αὐτῇ ἔφης· οἶκον μὴ πεσεῖν ἐν σοὶ σεισμῷ ἀλλὰ θαρρῆν τῇ ἐπισκέψῃ τῇ σῇ μέγιστε Ἱεράρχα· ἐσθίριζας δ' αὐτὸν ταῖς σαῖς ἀγίαις εὐχαῖς· καὶ πάντας ἐν αὐτῷ τοὺς ἐνοικοῦντας πιστῶς, ἔκτοτε δὲ ὁ οἶκος καθωράθη πᾶτερ τρανῶς ἀκατάπτωτος, καὶ ἦν οὖν θαῦμα, φθίμενον οἶκον, στήναι πάντων στερέωτάτον.

Καὶ νῦν.

Ετοιμάζου Βηθλεὲμ, ἡνοικταὶ πᾶσιν Ἐδὲμ, εὐτρεπίζου Εὐφραθὰ, ὅτι τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐξήνησεν ἐκ τῆς Παρθένου. Παράδεισος καὶ γὰρ ἐκεῖνης γαστήρ, ἐδείχθη νοητῶς, ἐν ᾗ τὸ θεῖον φυτὸν, ἐξ οὗ φαγόντες ζήσομεν, οὐχὶ δὲ ὡς ὁ Ἀδὰμ τεθνηξόμεθα. Χριστὸς γεννᾶται, τὴν πρὶν πεσοῦσαν, ἀναστήσων εἰκόνα.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ α΄. Ἀντίφωνον τοῦ δ΄. Ἦχος Προκείμενον, Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν. Στίχ. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τά. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην. Ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας.

Ὁ Ν. Δόξα, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β΄.

Αγάλλεται σήμερον ἡ ἐκκλησία Χριστοῦ καὶ πανηγυρίζει φαι-

δρῶς καινὸν ἱεράρχην ὁρῶσα ἐν αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς εἰσαχθέντα, τὸν ὑπεπτόν Διονύσιον, ὃς ἀδιαλείπτως πρεσβεύει ὑπὲρ τῶν πίστει τιμῶν-
των τὴν ἱεράν αὐτοῦ κοίμησιν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου καὶ τὰ ἐξῆς. Οἱ κανόνες.

Ὁ παρὼν, τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς σ'. Ὡδὴ α'. Ἦχος α'.

Οδὴν ἐπινίκιον ἄσωμεν πάντες, Θεῷ τῷ ποιήσαντι θαυμαστά τέ-
ρατα, βραχίονι ὑψηλῷ, καὶ σῶσαντι τὸν Ἰσραὴλ ὅτι δεδόξασται.

Ος μόνῃ τὸν ἄχρονον υἱὸν ἐν χρόνῳ τεκοῦσα σαρκούμενον Παναγία
ἄχραντε πάντα τὰ χρόνια, τῆς παναθλίας μου ψυχῆς πάθη θεράπευσον.

Τὰ τραύματα πάναγνε τὰ τῆς ψυχῆς μου, καρδίας τὴν πόρωσιν,
λογισμοῦ τὴν σκότωσιν, καὶ τοῦ νοῦς ἐκτροπᾶς, ἀφάνισον ὡς συμπα-
θῆς ταῖς σαῖς δεήσεσι.

Τὸ φῶς ἡ κυήσασα τὸν λυτρωτὴν μου, τοῦ σκότους με λύτρωσε
καὶ βασιάνων ἄχραντε τῶν αἰώνιων ἐκεῖ, ὅπως σωζόμενος ὑμῶ τὰ
μεγαλεῖά σου.

Νοός μου πανάμωμε τὰς ἀμαυρώσεις, φωτὶ σου ἀπέλασον, ἡ τὸ
φῶς κυήσασα τὸ ὑπὲρ ἔννοιαν, καὶ δώρησαι μοι ἀγαθὴ τὸ φῶς πρόσβλε-
ψαι τὸ ἐκ σοῦ ἐξανατεῖλαν ἡμῖν.

Ὁ κανὼν τοῦ Ἀγίου ἤχος καὶ εἰρμὸς ὁ αὐτὸς οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Νικολάου ἱερέως Γαβριλοπούλου πλὴν τῆς ἐννάτας.

Ναός μου τὴν ζόφωσιν φωτὶ τῷ θεῷ λαμπρύνας ἰκάνωσον εὐφη-
μῆσαι μέλλοντος τὴν θείαν μνήμην σου σαῖς Διονύσιε λιταῖς Αἰγίνης
πρόεδρε.

Ιδοὺ συνευφραίνονται τοῖς Ζακυνθίοις πατέρες σεβάσμιοι, τῶν Στρο-
φάδων ἅπαντες, καὶ τῆς Αἰγίνης λαός· ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ κοινοῦ αὐ-
τῶν προστάτου θερμοῦ.

Κλεινῶν γεννητῶρων μὲν υἱὸς ἐγένου, λαμπρῶν καὶ ἐνδόξων τε,
ἀλλ' αὐτὸς κατέλιπες ὡς νουνεχέστατος, πᾶσαν προσπάθειαν σοφῆ
γῆνης σχέσεως. Θεοτοκίον.

Οἱ Μάγοι σκοπούμενοι ἄστρον Περσόθεν, αὐτὸ ἐρεπόμενοι ταχυ-
δρόμῳ σπεύδουσιν, εὑρεῖν τὸν ἄνακτα, ὃν ἐν Σπηλαιῷ σαρκικῶς τε-
κεῖν παρθένος μολεῖ.

Ἔτερος κανὼν τοῦ Ἀγίου ἤχος ὁ αὐτός. Ποίημα Ἀγγέλου Συμμαχίου

Πρὸς τὸ Χριστὸς γεννᾶται.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Γέρας Ζακύνθου Ζάκυνθος γεραίρει.

Χριστὸς γεννᾶται.

Γεραίρειν σήμερον θέλοντι, Χριστοῦ σε ἱεράρχην τὸν ἐνδοξον, Χρι-

στὸν παρρησία αἰτῆσαι, ἰσχύιν δωρήσασθαι μοι σὺ ὑμνωδῷ, ὅπως
κατὰ χρέος εὐφημήσω σε ἀξίως Διονύσιε.

Εκ γῆς Ζακύνθου ἀνέτειλας, ὡς ἥλιος λαμπρὸς ἱερώτατε, Χριστοῦ
ἐκκλησίαν ἅπασαν, αὐγάζων ταῖς ἀκτίσι σῶν ἀρετῶν, διὸ νῦν συμφῶ-
νως, ὑμνωδαῖς οἱ πιστοὶ σὲ μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Ρητόρων γλῶσσαι οὐ σθένουσι, λαλῆσαι ἱκανῶς προτερήματα, τὰ
σὰ πρὸς ἄξιαν ἐνδοξε, καὶ γὰρ ὑπὲρ τὴν φύσιν ὤφθη ἐν γῇ, μάκαρ
τοῖς ἀγγέλοις ὁμιλῶν θεοπρεπῆς καθάπερ ἄγγελος.

Καὶ νῦν.

Αγγέλων δῆμοι ἐξίστανται, ὁρῶντες ἐπὶ γῆς ἀφικόμενον, υἱὸν τοῦ
Θεοῦ τὸν ἀναρχον, υἱὸν σου γεννηθέντα χρόνῳ σεμνῇ, καὶ παρθένον
αὔθις σὲ φυλάξαντα ἀγῆν ὥσπερ τὸ πρότερον.

Καταβασία.

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε,
Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε· ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐ-
φροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοί, ὅτι δεδόξασται. Ὡδὴ γ'.

Στερεωθήτω ἡ καρδία μου.

Χαῖρε ἡ ῥάβδος ἡ βλαστήσασα, εὐθαλὲς καὶ ἄνθος ἀμάραντον·
χαῖρε ἡ τράπεζα ἐν ᾗ ἄρτος ἅγιος πρόκειται, οὗ οἱ τρώγοντες πα-
νύμνητε, οὐ θνήσκουσι πώποτε.

Τῆς στεριευούσης διανοίας μου, ἀκαρπῖαν πᾶσαν ἀπέλασον, καὶ
καρποφόρον ἀρεταῖς, τὴν ψυχὴν μου ἀνάδειξον, Παναγία Θεοτόκε,
τῶν πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ρῦσαι με πάσης κατακρίσεως καὶ πολλῶν σκανδάλων τοῦ ὄψεως,
τοῦ αἰωνίζοντος πυρὸς καὶ τοῦ σκότους πανάμωμε, ἡ τὸ φῶς ἀποκυή-
σασα, ἡμῖν τὸ ἀνέσπερον.

Τὸ ἀπαραίτητον κριτήριον, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον, καὶ
τὴν ἀπόφασιν ἀγῆν, τὴν φρικτὴν ὅλως δέδοικα, σπεῦσον σῶσον πρὸ
τοῦ τέλους ἀγαθὴ τὸν ἐκέτην σου.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Λαμπρύνας πάτερ αἰσθητήρια, τῆς ψυχῆς σου ταύτην ἐκτέλεσας,
δοχεῖον θεῶν ἀρετῶν καταγώγιον πνεύματος, καὶ ἐν σοὶ ἐπανεπαύ-
σατο Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ανεπιστρόφως τρίβον ὅσις, τὴν στενὴν καὶ λίαν ἐπίπονον βαδίαν
ἐφθασας αὐτὸ ὁρεκτὸν τὸ ἀκρότατον, καὶ πρὸς πλάτος παραδείσου,
κατοικεῖν εἰσεληλυθας.

Οτὰ κρυπτὰ γινώσκων Κύριος, καὶ νεφροὺς ἐτάζων ὡς γέγραπται,

προεγνωκῶς γνώμης τῆς σῆς, τὸ εὐθὲς καὶ ἀκέραιον, σὲ ποιμένα προ-
χειρίζεται, Αἰγίνης πανάριστον. Θεοτοκίον.

Υπερ νικᾷ οὐ μόνον βρότειον, ἀλλὰ καὶ νοῦν πάντα ἀγγελικόν,
συγκαταβάσεως τῆς σῆς, Χριστὲ βάθος τὸ ἀπειρον, Θεὸς γὰρ ὢν
σάρκα δούλου, ἔρχη νῦν τοῦ ἐνδύσασθαι.

Ἄλλος τῷ πρὸ τῶν αἰώνων.

Σοῦ τελούντας μάκαρ, ἐκ βαθέων καρδίας τὴν κοίμησιν ἐν τῇ
λαμπρᾷ ταῖς σαῖς πρεσβείαις, φωτοφόρῳ ἡμέρᾳ τυχεῖν τῆς χαρᾶς ἀ-
ξίωσον, τῆς ἀνεκφράστου ἐκείνης φαιδρῶς εἰς αἰῶνας ἅγιε.

Ζωῆς ἀκηράτου, κληρονόμον γενόμενός ὅσιε, νῦν ἐν τῇ γῇ τῇ τῶν
πραέων, εὐφροσύνας ἀγάλλῃ ἐνθα καὶ ἡμῶν μνημόνευε σὼν αὐτοχθό-
νων πρεσβέων θερμῶς, σωτηρίας τεύξασθαι. Δόξα.

Αόρατων πάτερ ἐκδομάτων τῶν ἄνω προκύψας τὰ νῦν, τῇ ἐνεγκού-
σῃ δὴ παράσχου, ἐκ Θεοῦ εὐλογίαν, τροφῇ οἷα σὴ μακάριε, καὶ τοὺς
οἰκοῦντας ἐν ταύτῃ πιστοὺς, ἅγιε περισώζε.

Καὶ νῦν.

Κλεινὸν τόκον κόρη, σοῦ προφῆται οἱ θεοὶ προέφησαν, ὃν ἐν βρα-
χεῖ ἐν τῷ Σπηλαίῳ, προσκυνήσωσι Μάγοι Περσῶν βασιλεῖς οἱ ἐνδοξοί,
καὶ σὺν αὐτοῖς οἱ ποιμένες τρανῶς τὸ θαῦμα κηρύττουσιν.

Καταβάσια.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ πατρὸς γεννηθέντι ἀρρεστῶς υἱῷ, καὶ
ἐπεσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως, Χριστῷ τῷ Θεῷ βοή-
σωμεν, ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν ἅγιος εἰ Κύριε.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν ἀγῆρω ποθήσας ὄντως ζῶν, καὶ γηένων τὸν βίον μεμιση-
κῶς, ἁγίαν ἐξήλωσας πολιτείαν τὴν ἐνθεον, ἐκ νηπίου δὲ ταῦτα,
συνέσει διέκρινας, καὶ σαρκὸς μὲν τὰ πάθη, νοῦ καυτεπέταξας, ὅθεν καὶ
τὸν ὄλβον, σκυβαλήσας γονέων, ἀπέβαλες ὄλβιε, Διονύσιε ὅσιε καὶ
Χριστῷ ἡκολούθησας· σπεῦσον οἷον πρεσβείαις πρὸς Θεόν, αἰωνίου πάν-
τας πυρὸς ῥύσασθαι, τοὺς ἐορτάζοντας πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα ὁμοιον.

Τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου ἀκηκῶς, ἀγαπᾶν ἐχθροὺς, φάσκοντος ἀκραι-
φῶς, θερμῶς συνετήρησας ἐν ὧσι τῆς καρδίας σου, διὸ καὶ ἀδελφόν
σου κακῶς τὸν φονεύσαντα, ἐκ χειρὸς ἰχνευόντων, εὐσπλάγγως διέ-
σωσας, εἰτα νουθετήσας, συμπαθῶς τοῦτον μάκαρ, μακρὰν ἐξαπέστει-
λας, τῆς πατρίδος μακρόθυμε, καὶ ἐφῶδιον ἐδωκας, πρεσβέων Χριστῷ
τῷ Θεῷ δωρηθῆναι τῷ ἀθλίῳ ἄρεσιν, τετολμηκότη τοιαῦτα συνεργεῖα
δαίμονος.

Καὶ νῦν ὁμοιον.

Ηπηγὴ τῶν χαρίτων σὺ ἀληθῶς θεομήτωρ ὑπάρχεις γένει βροτῶν,

Θεὸν ὡς ἡ τέχασα, ποιητὴν πάσης κτίσεως, χαριτώμε κόρη, διὰ δι-
σωποῦμέν σε, εὐσεβῶς προσκυνῆσαι ἡμᾶς καταξίωσον· πιστεῖ προσέ-
τας, τῷ Σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ τὸν ὑψίστον ἀνακτα, δι' ἡμᾶς ἐνδύσαμε-
νον· σάρκα ἵνα ῥύπον, τῆς ψυχῆς ἐκκαθάρῃ καὶ θεώσῃ τὸν ἄνθρωπον,
τὸν ὀλισθήσαντα φθόνῳ ἀρχεκάκου ὄρεως.

Ὡδὴ δ'. Ἐν πνεύματι προβλέπων προφῆτα Ἀββακοῦ.

Παρθένε Παναγία ἀμώλυντε σκηνή, μολυνθέντα πταίσμασι καθά-
ρισόν με νῦν τῶν οἰκτιρμῶν σου ῥάνισι καθαρωτάταις, καὶ δός μοι
χεῖρα βοηθείας ἵνα κράζω, δόξα σοι ἀγνή θεοδόξαστε.

Ελέησόν με μόνη, ἐλέους ἡ παγὴ, θεοτόκε τέχασα καὶ λύσον τὴν
δεινὴν ψυχῆς μου νόσον καὶ πύρρῳ τῆς καρδίας, δακρύων ῥείθρῳ
καὶ κατάνυξιν πρὸ τέλους, θείαν δωρουμένη πρεσβείαις σου.

Θανάτου μὲν αἰτία, ἡ Εὐα τοῖς βροτοῖς, συμβουλία ὄρεως γεγέ-
νηται ἀγνή, σὺ δὲ παρθένε τεκούσα, λόγῳ τὸν λόγον ἀθανασίας καὶ
ζωῆς πρόξενος ὤφθης, ὅθεν ἐπαξίως ὑμνοῦμέν σε.

Εν πνεύματι προφῆται προεῖδον σε ἀγνή, ὅρος πύλιν τράπεζαν
ἀγίαν κιβωτόν, λυχνίαν θρόνον ζωῆς στάμνον καὶ κλίνην, Θεοῦ μη-
τέρα ἐν συμβόλοις σὲ δηλοῦντες, ὧν ἡμεῖς ὀρώμεν τὴν ἐκδοσιν.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Ιέρευσας παμάκαρ ἀδόλως τῷ Θεῷ, θύων τὴν ἀνέμακτον θυσίαν
ἀκραιφνῶς, ψυχὴν καθάρας μελέτη συνεχῇ νόμου, καὶ τῆς σαρκὸς δου-
λαγωγῆσας τὰς αἰσθήσεις, ὥφθης οἰκητήριον πνεύματος.

Επήκουσεν ὁ Κύριος δεήσεως τῆς σῆς, καὶ γυναῖκα θνήξασαν δε-
σμῷ ἀφορισμοῦ, εὐχῆς σου ταύτην διέλυσε καὶ εἰς κόνιν, ὅσα τε ἀμαρ-
τετεποίησεν ἀθρώως, ὧ ξενοπρεποὺς θεωρήματος;

Ρητόρων ἀτονοῦσιν εὐγλώττων αἱ φθογγαί, τῆς ἀμνησικάκου σου
ψυχῆς τὸ εὐγενὲς ἐγκωμιάσαι τὸν κτείναντα γὰρ ἀδίκως, τὸν σύγγο-
νόν σοι οὐκ ἡμύνω ἀλλὰ μᾶλλον τοῦτον φιλοφρονῶς εἰσδέδεξαι.

Θεοτοκίον.

Εξέστησαν ὀρώσαι ἀγγέλων στρατιαί, ἄνθρωπον γενόμενον τὸν
πάντων ποιητὴν, ὃς μετ' ὀλίγον τεχθήσεται ἐν Σπηλαίῳ, ὑπὸ μητρὸς
ἀειπαρθένου καὶ ἐν φάτνῃ νήπιον καθάπερ ὠρθήσεται.

Ἄλλος Ῥάβδος ἐκ τῆς Ῥίζης.

Υμνοὶς μεγαλύνωμεν πιστοὶ, νῦν πάντες Διονύσιον τὸν ἐκ Ζακύνθου
ἀνατεῖλαντα, φωστῆρα τ' Αἰγινήτων ἐν κυλάσι λάψαντα, ἐνθα φρυκ-
τωρίαις τῶν θαυμάτων, ἐξήστραψεν εὐσεβῶς, ζῶνον τετακίας ἐσκέδασε.

Νέμων τὸ σὸν ποίμνιον καλῶς, θεηγορίαις πάνσοφε, τὸ τάλαντόν
σου ἀνεπλήρωσας, διὸ καὶ θείας φωνῆς καλούσης ἀκήκοας, εἰσέλθε πρα-

θύμῳ πιστὲ δοῦλε, καὶ σκίρτα θεοπρεπῶς, νῦν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου.
Δόξα.

Θέλων τρικυμίας τῶν παθῶν, βιωτικῶν ἀπόσασθαι τῷ σὺ ποιμνίῳ χαῖρε ἐφῆσας, καὶ ἄλλον μὲν ἀντὶ σοῦ ποιμένα εἰσήγαγες, λέγων λάβε ποιμνίόν μου τόδε, καὶ ποιμένας ὡς καὶ γὰρ, διδασκαλίας ἐκτρέφω ἐκάστοτε.
Καὶ νῦν.

Οντως μέγα θαῦμα κατιδεῖν, τὸν ἐν ὑψίστοις Κύριον ἐπὶ τῆς γῆς καταπτωχεύσαντα, δι' οἶκτον τὸν πρὸς ἡμᾶς, ὅθεν καταχρέος νῦν, πάντες ἐν σπηλαίῳ προσδραμόντες, βοήσωμεν τῇ σεμνῇ χαῖρε βροτῶν γένους ἀνάπλασις.
Καταβασία.

Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσοῦ, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστὲ, ἐκ τῆς παρθένου ἀνεβλάστησας ἐξ ὅρου ὁ αἰνετὸς κατασκήνους δασέως ἡλθες σαρκωθείς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ αὐλὸς καὶ Θεὸς δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.
Ὡδὴ ε'. Τὸ φαινὸν ἡμῖν ἐξανέτειλον.

Χαῖρε ἀμίαντε καὶ πανάσπηλε μήτερ ἀπειράνδρε, χαῖρε ἐμφυχε φωτὸς νεφέλη τοῦ ἀπροσίτου, χαῖρε παντευλόγητε Μαρία Πανάχραντε.

Χαῖρε ἡδύπνοον καὶ πανεύσομον κρίνον πανάμωμε, μύρον τίμιον, εὐδοιάζων πιστῶν καρδίας, ῥόδον τὸ ἀμάραντον ἀγνὴ χαῖρε Δέσποινα.

Ως κιβωτὸς σεμνὴ ἀγιάσματος, καὶ ὡς πυρίμορφος θρόνος ἅγιος, καὶ ὡς παλάτιον ἡγιασμένον, Δέσποινα ἐχώρησας, Θεὸν παντοκράτορα.

Σὲ ὁ θεόδοτος νόμος πάναγνε, καὶ ὁ θεόδροσος πόκος πανάχραντε, καὶ ὁ θεόγραφος ἐδήλου τόμος, λόγος γὰρ ἀγράφου πατρὸς, ἐν σοὶ ἐγράφη σαρκί.
Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Ως Ἰσραὴλ ὁ πάλαι τὴν ἐρυθρὰν, οὕτω καὶ σὺ διέδης αἰοδιῃ, ἀβρόχοις χυσεῖ ποταμοῦ ῥεύμα, οἶδε γὰρ αἰδεῖσθαι σε, καὶ φύσις ἀναίσθητος.

Σοῦ ὑετὸς οὐδὲν ὡς τετόλμηκε, βαδίζοντας παμμάκαρ καθάψασθαι, χειμῶνος πέλοντος σφοδροῦ, καὶ πάντες οἱ παρόντες ἐκθαμβοὶ, ὄρωντες ἐγένοντο.

Γεραίρειν σε οὐ παύσεται Ζάκυνθος, ὡς ἄγρυπνον ὑπάρχοντα φύλακα, τῶν οἰκητῶν αὐτοῖς πιστῶν, τρισμάκαρ, οὓς φρούρει δεήσεσι ταῖς σαῖς Διούσιε.
Θεοτοκίον.

Αστὴρ μηνύει μάγοις τὸν Κύριον, Σπηλαίῳ νῦν τεχθῆναι ἐρχόμενον, ὑπὸ μητρὸς παρθένου ἀπειράνδρου οὗ προορτάζομεν τὴν ἑνσαρκον γέννησιν.
Ἄλλος. Θεὸς ὢν εἰρήνης πατὴρ.

Υἰὸν τοῦ ὑψίστου πατρὸς Ἰησοῦν, ἀγαπήσας ἐξ ὅλης καρδίας σου, τὰ θεῖα μὲν ἐντάλματα ἐτήρησας αὐτοῦ, διὰ καὶ τὸν φονέα, ὁμαίμο-

νος φιλάτου, παραδόξως παρείδες, συγγνώμην τούτῳ παρεχόμενος.
Σωὴν τὴν ἀμείνω θεόφρων ποθῶν, τῆς ζωῆς τῆς προσκαίρου ἡλόγησας, καὶ πάντα οἷα σκύβαλα ἡγήσω τὰ ἐν γῇ διόπερ ἐπαξίως τὰ ἄνω κεκτημένος, σὺν ἀγγέλοις ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν Χριστὸν ἱκέτευε.
Δόξα.

Αρκεῖ τὰ νῦν τῇ πόλει Ζακύνθου λαμπρὰ πλουτισία τὸ θεῖόν σου λείψανον, κομπάζειν γηθουσίνως τε σκιρτᾶν πνευματικῶς, ὅτι θερμὸν προστάτην, καὶ ἀρωγὸν ἐν πᾶσι, σὲ γινώσκει ταχέως, ὅθεν ἐνδίκως καὶ γεραίρει σε.
Καὶ νῦν.

Καλῶς Ἦσαίς τὸν σὸν τοκετὸν, προῖδὼν φωτισθεὶς θείῳ πνεύματι, ἰδοὺ Παρθένος ἔθυσεν ἑξέῃ Θεὸν γαστρί, καὶ τέχεται σωτήρα, τοῦ γένους τοῦ βροτείου, ὅνπερ ἀλόγων φάττη σπαραγισμένον ὀφόμεθα.
Καταβασία.

Θεὸς ὢν εἰρήνης πατὴρ οἰκτιρῶν τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον ἀπέστειλας ἡμῖν, ὅθεν θεογνωσίας πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε φιλάνθρωπε.
Ὡδὴ ζ'. Τὸν προφήτην Ἰωνᾶν.

Χαῖρε πύλη τῆς ζωῆς, καὶ χουστὴ περιστέρα, νοητοῦ κατακλυσμοῦ, παῦλαν φέρουσα σεμνὴ, τὸ καύχημα, τῶν ὀρθοδόξων, χαῖρε πανθαύμαζε.

Προστασία τῶν πιστῶν, ἀθυμούντων χαρμονὴ εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς, ἐμπλησον πνευματικῆς τοὺς δούλους σου, τοὺς πεποιθότας εἰς σὲ πανύμνητε.

Κυβερνήτης μοι γενοῦ, θαλαττεύοντι ἀεὶ, ἐν πελάγει τῶν δεινῶν, τῶν τοῦ βίου πειρασμῶν, καὶ σῶσόν με, πρὸς σωτηρίας ὅμον ἰθύνασα.

Τρικυμίας λογισμῶν, καὶ παθῶν ἐπαγωγαί, καὶ βυθὸς ἀμαρτιῶν, τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν, χειμάζουσι, βοήθησόν μοι ἁγία Δέσποινα.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Βεβαιούται ἱερεὺς, ὁ Παγκράτιος σοφὲ, μύστην εἶναι σε Θεοῦ, πεπτωκέναι γὰρ αὐτῷ, σὺ εἵρηκας, τὸν θεῖον ἄρτον, ἱεουργοῦν τι ποτέ.

Ρωμαλαίως τὴν ἰσχὺν, συνπατήσας τοῦ δεινοῦ, κοσμοκράτορος ἐν γῇ νῦν τρυφᾷ ἐν οὐρανοῖς, τὰ ἐπαθλα, τῶν σῶν ἀγώνων, μάκαρ δρεπόμενος.

Ικετεύειν ὑπὲρ σῶν, εὐλαβῶν συμπολιτῶν, μὴ ἐλλείπης ἐκτενῶς Διούσιε Χριστὸν, τὸν Κύριον, σὲ γὰρ προστάτην πάντες κεκτημέθα.
Θεοτοκίον.

Η Παρθένος τοῦ τεκεῖν, παραγίνεται σαρκί, ἐν Σπηλαίῳ Βηθλεὲμ, τὸν ἀχώρητον παντὶ, ὃν ἄγγελοι, μετὰ ποιμένων, δοξολογήσουσι.
Ἄλλος. Σπλάγχχνων Ἰωνᾶν

Υμνες τὸν Θεὸν ἐν ὅλῃ καρδίᾳ σου, ἡνίκα φρικτὴν θυσίαν ἔθους, τὴν ἀναίμακτον, σωτηρίας λαοῦ πιστοῦ ἔνεκεν, ἄρτον οἶνον τε προσφέρων ὡς Μελχισεδέκ, νῦν δὲ καθορᾶς τὸν Κύριον, τῶν ἐσόπτρων, λυθέντων μακάριε.

Νέος Μωϋσῆς ἐδείχθης πανάγιε, χειμάρρου σφοδροῦ ρεῦμα συστείμελος ποτὲ, καὶ διώδυσσας, συνοδίᾳ ἀβρόχῳ ποδὶ θαυμαστῶς, ὥσπερ πάλαι Ἰσραὴλ θαλάσση ἐρυθρᾷ ὅθεν οἱ ὁρώντες ἔπτυσαν, σὲ εἰδότες, Κυρίου θεράποντα. Δόξα.

Θέλων ἄλλοις εὐπίστους ποιήσασθαι, εἰς ἄγρην καινὴν σοφῶς ἀπέστειλας, καὶ ἐκτέλεσας, τοῦ χαλάσαι τὰ δίκτυα ῥήματι σῶ, καθὰ πρῶην Σίμωνα Χριστὸς ἐκέλευσε, καὶ πληθὺν ἰχθύων εἴλκυσαν, δυσπίστιαν τε πᾶσαν ἀπήλασαν. Καὶ νῦν.

Ιδε πῶς ἀνὰ, τεκεῖν κατεπιέγεται, ἐν μήτρᾳ ἀγνῇ ἀμὸν βαστάζουσα, ὅνπερ βλέποντες, θεοφόροι πατέρες ἀγάλλονται, σὺν αὐτοῖς τε τῶν πιστῶν πάντα συστήματα, πόθῳ προσκικτῶσι σήμερον, σωτηρίαν κοινὴν ἐκδεχόμεθα. Καταβασία.

Σπλάγγων Ἰωάν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἀνάλιος θῆρ οἶον ἐδέξατο, τῇ Παρθένῳ δὲ ἐνοικήσας ὁ λόγος καὶ σάρκα λαβὼν διελήλυθε φυλάξας ἀδιάφορον, ἥς γὰρ οὐχ ὑπέστη ῥεύσεως, τὴν τεκοῦσαν κατέσχευεν ἀπῆμαντον. Κοντάκιον Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερουσίον.

Εορτάζει σήμερον τῶν Ζακυνθίων ἡ πόλις, ἐορτὴν χαρμόσυνον, σὺν τῇ μονῇ τῶν Στροφάδων, Αἰγίναν τὴν ἐν Κυκλάσι προσκαλουμένην, ἁσμασιν ἀξιοχρέως συνευφημῆσαι, καὶ παιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν κλέος νῦν Διονύσιον. Ὁ οἶκος.

Σιγησάτωσαν ἤδη σιγησάτωσαν οἱ μέχρι δεῦρο σφαλερῶς λέγοντες, μὴ εἶναι τῇ θεοσωτῇ Ζακύνθῳ τὸν οἰκίον προστάτην, καὶ πρὸς Θεὸν πρέσβυν θερμότατον, καθὰ καὶ ἐν πολλαῖς τῶν ἐπισήμων πόλεων καὶ χωρῶν ὀρθοδόξων ἔνεστι γὰρ καὶ μάλα καλῶς ὁ σεπτὸς ἐν Ἱεράρχεις Διονύσιος ὁ θαυμαστὸς Αἰγίνης πρόεδρος, ταύτης δὲ γόνος εὐκλεῆς καὶ θρέμα ἀξιαίπενον. Οὐκέτι λοιπὸν ζηλοῖ Ζάκυνθος ἡ εὐδαίμων Κεφαλληνία καὶ Κέρκυρα, τὰς φίλας γείτονας, διὰ τὸ αὐτὰς μέγα σεμνύνεσθαι ἐπὶ τοῖς θείοις καὶ ἱερεῖς λειψάνοις Γερασίου τε καὶ Σπυρίδωνος, ἄλλοδαπεῖς τυγχάνουσιν· ἀλλ' ἐκείνας μὲν προσφιλῶς συγκαλεῖται πρὸς παιδρὰν πανήγυριν τοῦ ἰδίου αὐτόχθονος· ὥσπερ δὴ καὶ προσφόρως τὴν ἐν κυκλάσι προσφωνεῖ Αἰγίναν, σὺν τῇ πανσέπτῳ τῶν Στροφάδων Μονῇ τῇ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν αὐτοῦ σκῆνος εὐτυχῶς θησαυρισάσῃ, τοῦ ἀξίως εὐφημῆσαι· καὶ παιδρῶς πανηγυρίσαι, τὸ κοινὸν κλέος, νῦν Διονύσιον.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ιζ'. Μνήμη τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰγίνης τοῦ θαυματουργοῦ.

Στιχ.

Ἐχει μὲν ἐν γῇ σῶμα Διονυσίου.

Νέου πόλος δὲ τοῦ δε τὴν ψυχὴν φέρει.

Ἐβδόμη τε δεκάτῃ θάνε Διονύσιος ὁ κλεινός.

Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἁγίου.

Αξιολόγητος εἶναι ἡ πλάνη εἰς τὴν ὁποίαν πλανᾶται ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος, ξεπεσμένος διὰ τὴν παράβασιν ἀπὸ τὴν πρώτην τοῦ δόξαν καὶ ἀθανασίαν, εἰς τὸν θάνατον καὶ φθοράν, διωγμένος ἀπὸ τὴν ἰδίαν τοῦ πατρίδα καὶ οὐράνιον μακαριότητα, εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμῶνος, δηλονότι ἐκ τοῦ ψεύδους καὶ προσκαιροῦ τοῦτου κόσμου τὰς ἀθλιότητας· δὲν κλαίει τοιαύτην ἐξορίαν δυστυχιστάτην, ἀλλὰ προσηλωμένος ἐκ τοῦ κόσμου τὸ μάταιον, ἀλησμόνησε τελειῶς τὰς πρώτας τιμὰς τοῦ καὶ ἀγαθὰ, καὶ ὥσάν νὰ μὴ εἶχε νοῦν, δὲν ψηφᾷ ὁλότελα τοιοῦτον χαῖμόν, ἀλλὰ χαίρετε εἰς τῆς ἐξορίας τὴν δυστυχίαν καὶ βάσανα, καὶ ὡς ἄλογον ζῶν ἀφίνει νὰ σύρεται εἰς τὰς ὀρέξεις τῆς ἰδίας τοῦ ἐπιθυμίας ἀπὸ τὰ πάθη τόσον ὅπου κατὰ τὴν προφητικὴν φωνὴν ἀπαρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καὶ ὁμοιώθη αὐτοῖς. Δὲν ἐματαιώθη ὅμως εἰς τοιαύτην δυστυχισμένην πλάνην ὁ σήμερον παρ' ἡμῖν ἐορταζόμενος ἅγιος, ὁ λαμπρὸς τὸ σῶμα καὶ λαμπρότερος τὴν ψυχὴν, ὁ θαυμαστὸς οὗτος λέγω πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος· ἐπειδὴ καὶ ἐκ νεαρᾶς τοῦ ἡλικίας, ἀπ' αὐτὰ δηλαδὴ τῆς ζωῆς τὰ προοίμια, ἔφθασε καὶ ἐκατάλαβε τὴν ἐλεεινὴν ἀφροσύνην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, καὶ τὸ ἐπιζήμιον τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν, τὰς ὁποίας καταφρονήσας μὲ γενναϊότητα, ἠθέλησε νὰ μείνῃ γυμνὸς ἀπὸ κάθε τρυφῆς, πλοῦτον, δόξαν, καὶ ἀνάπαυσιν, ὅπου τοῦ ἔταξεν ὁ κόσμος, καὶ ἡ μεγαλειότης τοῦ γένους τοῦ· καὶ οὕτω ἐλαφρὸς ἀπὸ τόσα βάρη, ἐπτέρωσεν εἰς μοναχὴν τὴν δούλευσιν τοῦ Θεοῦ, τὸν νοῦν, τὴν ἔφειν, καὶ τὸν ἔρωτα τῆς ψυχῆς του, διὰ νὰ ἀπολαύσῃ πάλιν μὲ τοιοῦτον τρόπον τὴν ἀρχαίαν τοῦ δόξαν, τὴν ἀθανασίαν, καὶ θεῖαν τρυφὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέπεσε μὲ τὸν προπάτορά μας Ἀδάμ. Καὶ μολονότι νὰ τοῦ ἡγέρθη ἰσχυρότατος πόλεμος ἀπὸ τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν σάρκα λέγω, τὸν κόσμον καὶ τὸν Διάβολον, διὰ νὰ τὸν αἰχμαλωτήσουν καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ἀγάπην τους· αὐτὸς μ' ὅλον τοῦτο ἀνδρείευσεν, καὶ ἀγωνίσθη κατ' αὐτῶν τόσον, ὅπου τέλος πάντων, ἐδειξεν ἀνωφελεῖς καὶ νεκρὰς ὄλας τὰς πολεμικὰς ἐνέδρας καὶ ἐπαναστάσεις, ὅπου καθ' ἐκάστην ἡγείρον ἐναντίον του. Ὅθεν καὶ ὁ πανάγαθος Κύριος τὸν ἐ-

δόξασε θαυμασίως και ζῶντα και μετα θάνατον. Χαρίζοντάς του την ἀτελεύτητον αὐτοῦ δόξαν και μακαριότητα και ἄφθαρτον· κάμνοντας προσέτι τὸ πανέντιμον αὐτοῦ σῶμα ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐνεργοῦνται ἀκαταπαύστως εἰς τοὺς μετ' εὐλαβείας και πίστεως ἐπικαλουμένους αὐτὸν ἐξαισία τερατουργήματα, τὰ ὅποια νὰ διηγηθῇ τινάς, ὅλα καταλεπτῶς, εἶναι ἀδύνατον· ὅμως διὰ δόξαν τοῦ Ἱεράρχου μας και προστάτου Διονυσίου και διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, θέλω διηγηθῇ ὅσα εἶναι τῆς δυνάμεώς μου, και ἀκούσατε.

Γεννᾶται ὁ θαυμάσιος οὗτος Ἱεράρχης εἰς τὴν περίφημον Ζάκυνθον, ἀπὸ τοὺς εὐγενεστέρους, πλουσιωτέρους, και ἐνδοξοτέρους ἄρχοντας τῆς αὐτῆς πόλεως. Ὁ πατὴρ του Μώκιος ὠνομάζετο τῷ γένει Σηκούρος, και ἡ μήτηρ του Παυλίνα, ἀπὸ τοῦ ἐκλαμπρότατον γένους τῶν Βαλβίων, ἀρχόντων τῆς γαληνοτάτης ἀριστοκρατίας τῶν Ἑνετῶν. Εὐθύς ὁποῦ ἀπεγαλακτίσθη, και ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν δεκτικὴν μαθήσεως, ἐδόθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του εἰς θεοσεβεῖς και σοφοὺς διδασκάλους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους διδασκόμενος ὄχι μόνον τὰ γράμματα, ἀλλὰ και τὰ καλὰ και θεάριστα ἤθη, ὡς εὐφυῆς ὁποῦ ἦτον εἰς τὸν νοῦν, ἐμαθεν εἰς ὀλίγου καιροῦ διάστημα τὰ ὅσα ἦσαν ἀρετὰ νὰ τοῦ φωτίσουν τὴν διάνοιαν, διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν πλάνην τοῦ κόσμου, τοῦ προσκαίρου βίου τὴν ματαιότητα, και τῆς ψυχῆς τὴν ἀθανασίαν. Καὶ ἐπειδὴ ἐπρόκοπτε καθημερινῶς εἰς πράξεις ἐναρέτους, και θεοσεβείαν, ἔκρινε μὲ τὸν ἑαυτὸν του νὰ γένῃ στρατιώτης τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως Θεοῦ, καθωπλισμένος μὲ τὸν θώρακα τῆς ἀκραιφνοῦς πίστεως, και τὴν πανοπλίαν τῶν θεαρέστων του ἔργων, διὰ νὰ δυναθῇ, νικῶντας τοὺς τρεῖς θανατηφόρους ἐχθρούς, νὰ ἀξιώθῃ νὰ ἀπολαύσῃ ὡς νικητῆς τροπαιοῦχος τὸν ἀμάραντινον τῆς δόξης στέφανον. Ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ κοσμικαὶ φροντίδες, και ὁ πολυτάραχος θόρυβος τῶν βιωτικῶν πραγμάτων τοῦ ἐμπόδιζον τὸν τρόπον, διὰ νὰ βάλῃ εἰς πρᾶξιν τὸν θεοφιλῆ του σκοπὸν, και ἔνθεον ἔρωτα, ἀπεφάσισε νὰ μακρύνῃ ἀπὸ τὰς συγχύσεις και ταραχὰς τοῦ κόσμου, διὰ νὰ ἡμπορῇ ἀταράχως νὰ φαντάζεται τὰ οὐράνια, και νὰ λατρεύσῃ ὀλοφύγως τὸν ποιητὴν του και σωτῆρα Θεόν. Κρίνοντας λοιπὸν, κατὰ τὸν ἀπόστολον Παῦλον, τὰ πάντα ὡς σκύβαλα, πᾶσαν ἀπόλαυσιν τῆς παρούσης ζωῆς γενναίως κατεφρόνησε γονέων ἀγάπην, πλούτου ὄγκον, γένους περιφάνειαν, ἀξιομάτων τιμὰς και δόξας, και πᾶσαν ἄλλην σαρκὸς ἀρέσκειαν, και ἡδυπάθειαν, και φεύγοντας ἀπὸ τὴν πατρίδα του ὡς ἀετὸς ὑπόπτειρος, ἔδραμεν ὡς εἰς καλιὰν ψυχροσπηρίον, εἰς τὴν Στροφάδων βασιλικὴν μονὴν κειμένην κατέναντι τῆς Ζακύνθου πρὸς τὸ νότιον μέρος, μακρὰν ἀπ' αὐτῆς ἕως μίλια τεσσαράκοντα, και φθάνοντας ἐκεῖ γεμάτος ἀπὸ πνευματικὴν εὐφροσύνην, ἀφοῦ ἔκαμε τὴν δια-

τεταγμένην δοκιμὴν κατὰ τοὺς κανόνες τῆς μοναδικῆς διαταγῆς, ἐνεδύθη ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα και ἐτελειώθη καλόγηρος. Ἀγκαλὰ νέος εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅμως ὑπερέβαινε εἰς τὰς ἀρετὰς και τοὺς πλέον γέροντας και ἐναρέτους πατέρας τῆς σιδησμίας ἐκείνης μονῆς. Ἀγρύπνα τὸ περισσότερον τῆς νυκτός, τὴν ὅποιον καιρὸν ἐξοδίαζεν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν πνευματικῶν βιβλίων, και εἰς ὕμνους και δοξολογίας πρὸς τὸν Θεόν. Τῆς σαρκὸς τὰς συμπαθεῖς ὀρέξεις ἐχαλιναγώγει, και ἐκαταδάμαζε μὲ πολυμέρους νηστείας, και στοχαζόμενος τὴν οὐτιδανότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐνίκα τὸν δαίμονα τῆς ὑπερηφανίας μὲ ἄκραν ταπεινώσιν· και μολονότι ἐκατάγετο ἀπὸ ἐκλαμπρότατον γένος, ἐστοχάζετο ὅμως τὸν ἑαυτὸν του εὐτελέστερον· ἀπ' ὅλους και ἀναξιώτερον. Διὰ τὰ ὅποια και οἱ πατέρες ὅλοι τῆς μονῆς τὸν εἶχον ὡς κανόνα τῶν ἀρετῶν και εἰκόνα τῆς ὁσιότητος, και ἔπασχε καθ' ἑνας ἀπ' αὐτοὺς νὰ τὸν μιμῆται, ὅσον τὸ κατὰ δύναμιν. Δοκιμασθεὶς ἀπὸ τοὺς προεστώτας ἀνεβιβάσθη κατὰ βαθμὸν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς ἱερωσύνης διὰ νὰ προσφέρῃ ἱλαστήριους εὐχὰς και ἀνεμάκτους θυσίας πρὸς τὸν Θεὸν ὡς ὁ πάλαι Μελχισεδέκ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ κόσμου· ἐπιθυμῶν μετὰ ταῦτα νὰ προσκυνῇ τοὺς ἁγίους τόπους τῆς Ἱερουσαλήμ, ἔκρινε μὲ θέλημα τῆς ἀδελφότητος νὰ περάσῃ εἰς τὰς κυκλάδας νήσους, ἦγον εἰς τὰ δωδεκάνησα, διὰ νὰ εὕρῃ μὲ εὐκολίαν ἐκεῖ κἀνένα πλοῖον, νὰ ταξιδεύσῃ πρὸς τοὺς ῥηθέντας ἁγίους τόπους, κατὰ τὴν ἔφεισιν τῆς καρδίας του. Ὅθεν περιερχόμενος τὰς νήσους ἐκείνας και ζητῶν εὐκαιρίαν πλοίου, διὰ νὰ τελειώσῃ τὸν σκοπὸν του, ἀπέραςε και εἰς τὰς Ἀθήνας, και ἐκεῖ κατὰ τὴν τάξιν τῆς ἱερατικῆς πολιτείας, ἠθέλησε νὰ προσκυνῇ τὴν μητρόπολιν τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος ἔχων ἀκουστὴν τὴν καλὴν φήμην τοῦ Διονυσίου· τὸν ἐπαραινέσας νὰ λάβῃ τὴν ἐπιστάσιαν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Αἰγίνης, ὁποῦ ἦτον τότε χηρεύουσα· αὐτὸς δὲ ὡς ταπεινόφρων και μέτριος ἐπροφασίζετο λέγων, πῶς δὲν ἦτον ἄξιος τοιοῦτου ἐπιχειρήματος, νὰ δεχθῇ τόσην φροντίδα ψυχῶν ἐπάνω του. Ἀλλ' ὁ σοφὸς και συνετὸς μητροπολίτης, ὁποῦ δι' ἀκοῆς εἶχε τὰς ἀρετὰς τοῦ Διονυσίου, και ἀπὸ τὸ σεμνοπρεπές του εἶδος ἐδεβαίωνετο εἰς τὴν ἀψευδῆ φήμην, ὁποῦ τὸν εἶχε προκεκηρυγμένον, τὸν ἐβίβασε τόσον ὅπου τὸν ἔκαμε και ἐσυγκατέβη, διὰ νὰ μὴ φανῇ παρήκοος εἰς τὰ τοῦ ἀρχιερέως προστάγματα· τότε ἀναφέρων δι' ἐπιστολικοῦ γράμματος, και φανερώων εἰς τὸν κλῆρον και λαὸν τῆς Αἰγίνης ὁ ἄνωθεν Ἀθηνῶν πρόεδρος τὴν ἀξιότητα τοιοῦτου ὑποκειμένου, και πῶς βιαίως τὸν ἔκαμε μὲ πολλὰς παρακαλέσεις και πνευματικὰς παρακινήσεις, και ἔνευσε νὰ δεχθῇ τὴν αὐτὴν ἐπιστάσιαν, ὅλοι ὁμογνώμονες και μὲ κοινὴν ψῆφον τὸν ἐκλεξαν διὰ ποιμένα τοὺς και διδάσκαλον, δοξάζοντες και εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν, ὁποῦ τοὺς ἐπρονοήθη, πέμπων

πρὸς αὐτοὺς διὰ κυβερνήτην καὶ ὁδηγόν, τοιοῦτον ἄνδρα θεοσεβῆ
καὶ ἅγιον. Ἐχειροτονήθη λοιπὸν κατὰ τὴν τάξιν μετ' ἐκδοσιν τῆς με-
γάλης ἐκκλησίας, ἀπὸ τὸν αὐτὸν μητροπολίτην, Αἰγίνης ἀρχιεπίσκο-
πος. Πόση χαρὰ νὰ ἔγινε τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς ὅλους τοὺς Αἰγινίτας,
κάθε εὐσεβὲς ἄς στοχασθῇ· ἐμπιστευθεὶς τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐπιστα-
σίαν τοῦ λογικοῦ ἐκείνου ποιμνίου, δὲν ἔπαυε καθημερινῶς νὰ τὸ δι-
δάσκῃ μετ' νοουθεσίας, μετ' ἱερῶν λόγων, καὶ μετ' ψυχοφελῆ παραδείγματα·
ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φήμη πανταχοῦ τὸν ἐκήρυττε, καὶ ὡς μαγνήτης τὸ
σίδηρον, ἔσυρε ὅλους πρὸς τοῦ λόγου του, διὰ νὰ ἀκούουσι τὰ μελὶρ-
ρυτὰ του καὶ θεόσοφα λόγια, ὕστερον ἀπὸ ἱκανὸν χρόνον τῆς διοική-
σεως ἐφοδῆθη, μήπως καὶ ὁ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινος, ὅπου εἰς τόσον
τὸν ὕψωνε, τὸν κρημνήσῃ εἰς τὴν φάραγγα τῆς κενοδοξίας, καὶ ἐμε-
λέτησε νὰ κάμῃ τοῦ θρόνου παραίτησιν. Ὅθεν ἀφίνων διάδοχον ἁ-
ξιον εἰς τὸν θρόνον του ἐτοιμάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ πρὸς τὴν ποθητὴν
του πατρίδα Ζάκυνθον· τότε εὐλογῶν τὰ ποιμνιὸν του καὶ παρακα-
λῶν τὸν Κύριον νὰ τὸ διαφυλάττῃ ἄβλαβον, ἀπὸ ὁρατοῦς καὶ ἀορά-
τους ἐχθροῦς, καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅλα τὰ καταθύμια, ἀφῆκεν εἰς ὅ-
λους κοινῶς θλίψιν ὑπέρμετρον· φθάνων λοιπὸν εἰς τὴν ἡγαπημένην
του πατρίδα, ἐπίσημος διὰ τοῦ ἀρχιερατικοῦ χαρακτῆρος, ἀνεκδιή-
γητον τὴν χαρὰν ἔλαβον ὅλοι οἱ συμπατριῶταί του σεβόμενοι αὐτὸν
ὡς νοτὸν ἥλιον τῆς ἁγιοσύνης, διότι εἰς τὸν καιρὸν ἐκείνον ἦτον χη-
ρεύουσα ἡ ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ζακύνθου, εἰς τὸ 1589, ἐτάχθη ὁ ἀρ-
χιερεὺς Διονύσιος μετ' γράμμα Πατριαρχικὸν νὰ κυβερνήσῃ τὴν ἐπαρ-
χίαν ἐκείνην ἐπιτροπικῶς ἕως νὰ γίνῃ ἡ νέα ψῆφος ὡς καὶ ἐγένετο,
Πατριαρχεύοντος τότε τοῦ αὐοιδίμου Πατριάρχου Ἱερεμίου. Ἀλλ' ἐπει-
δὴ ὅχι μετ' ὀρεξίν του, ἀλλὰ δι' εὐχαρίστησιν τῶν συμπατριωτῶν του,
ὅπου τόσον τὸν ἐπαρακάλεσαν, καὶ διὰ νὰ δειχθῇ εὐπειθὲς εἰς τὸ Πα-
τριαρχικὸν πρόσταγμα, ἐδέχθη πρὸς καιρὸν τὴν ἐπιστασίαν τῆς ἁνῶ
θεν ἐπαρχίας· εὐθὺς ὅπου ἔγινεν ἡ ψῆφος εἰς ἕτερον πρόσωπον, δὲν ἡ-
θέλησε πλέον νὰ διαμείνῃ συναναστροφόμενος εἰς τὴν κοσμικὴν πολι-
τείαν, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε τὴν ἄδειαν νὰ συνευρίσκειται νοερῶς μετ'
τὸν ποιητὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ λεπτύνῃ τὸν νοῦν του μετ' τὴν πνευματικὴν
μελέτην καὶ θεϊκὴν κατανόησιν. Ἐχων ἤδη πρὸ χρόνων δέκα τόπον
ἐπιτήδιον ἐτοιμασμένον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του εἰς
τοποθεσίαν πολλὰ ἀρμόδιον εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκεται οἰκοδομημένον
τὸ περιβόητον μοναστήριον τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐπονομαζομένης
Ἀναφωνητρίας, μακρὰν ἀπὸ τὴν χώραν Ζακύνθου μίλια σχεδὸν ἑξοσι
κείμενον ἐπάνω εἰς τὰ ὑψηλότερα ὄρη τῆς αὐτῆς νήσου πρὸς τὸ δυ-
τικὸν μέρος. Τοῦτο τὸ εὐαγὲς μοναστήριον ἐξουσιάζεται ὡς κτητο-
ρικὸν δίκαιον, ἔχουν ἰοὺς πατρονάτου, κατὰ τὴν τῶν Λατίνων φωνήν,
ἀπὸ τὴν γαληνοτάτην αὐθεντίαν τῶν Ἑνετῶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε

λάβῃς πρὸ καιροῦ ὁ Διονύσιος διὰ κατοικίαν του ἡσυχαστικὴν ὡς κα-
θὼς ἀνέβη μὲ τὸ κορμὶ ὑψηλὰ ὁ Διονύσιος πορευόμενος εἰς τὰ ὑψη-
λὰ ὄρη ἐκεῖνα, τοιοῦτοτρόπως ὕψωσε καὶ τὴν νοῦν ὅλως διόλου εἰς
τὰ οὐράνια, δὲν ἐφαντάζετο ἄλλο παρὰ μόνον τὸ ἀσύγκριτον κάλλος
τῆς τρισηλίου θεότητος, καὶ τόσον ἐλέπτυνε τὴν ψυχὴν του μὲ τὰς
νοερὰς θεωρίας ὅπου ἤμπορῶ σχεδὸν νὰ εἰπῶ, πῶς ἐγίνετο ὅλως οὐρά-
νιος· ἀφίνω νὰ διηγούμαι τὰς παθοκτόνους νηστείας, τὰς νυχθημέρους
προσευχάς, τὰς χαλεπάς καὶ σωματοτιμωρικάς χαμευνίας (διότι ἔ-
χων τὴν κλίνην του κατασκευασμένην μὲ πέτρας ἀγγελοτάς καὶ
εἰς τὸ φαινόμενον εὐτρεπισμένην μὲ γλαφυρὰ σκεπάσματα, δὲν ἔ-
στεργεν, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπέρετας του νὰ ἐμβαίη εἰς τὸ κελ-
λεῖόν του διὰ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ ἀρετὴ του αὐτῇ, ἀλλὰ μόνος κατὰ
μόνας τὴν κλίνην τον ἐκυβέρνα) δὲν λέγω τὴν ἀσχόλαστον ἐλεημοσύ-
νην, διὰ τῆς ὁποίας ἐφαίνετο μία βρῦσις ἀένιας, ὅπου ἐπότιζε δι-
ψιλῶς τοὺς διψασμένους πένητας, ἔχων συνῆθειαν κάθε χρόνον πρὸς
τὸ ἅγιον πάσχα τῆς λαμπροφόρου τοῦ Κυρίου ἀναστάσεως, νὰ πέμπῃ
μῖαν μεγάλην βάρκαν τοῦ μοναστηρίου εἰς τὴν χώραν φορτωμένην ἀ-
πὸ σιτάρει, ὄσπρια, ἀρνία, εἰοφία, καὶ ἄλλα βρώσιμα μὲ καλογήρους
τῆς μονῆς νὰ τὰ διαμοιράζουσιν εἰς πτωχοὺς κρυφίως κατὰ τὴν παραγ-
γελίαν του. Σιωπῶ τὰς λοιπὰς του ἀρετάς, μὲ τὰς ὁποίας ὅλας ὡς
καρποφόρον δένδρον ἐφαίνετο φορτωμένος ὁ Διονύσιος ὄντως ἄγγελος
σαρκοφόρος, καὶ ἄνθρωπος ἀγγελόφρων κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἐγνωρί-
ζετο, ἐνουθέτα καθημέραν διδάσκων τοὺς πατέρας τῆς μονῆς ὅχι μόν-
ον μὲ τὸν λόγον, ἀλλὰ περισσότερον μὲ τὸ καλὸν του παράδειγμα,
τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ὄντως ἀληθὴς καὶ πατρικὴ διδασκαλία, καθὼς δι-
δάσκει καὶ ἡ γραφὴ λέγουσα, ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν τοὺς ἐπαρα-
κίνει νὰ φυλάττουν ἀπαραλάττως τὰς τάξεις, καὶ ἦθ τῆς μοναδικῆς
πολιτείας, καὶ νὰ μὴ τολμήσουν ποτὲ νὰ παρέβουν καμμίαν ἀπὸ τὰς
ὑποσχέσεις ὅπου ἔκαμαν, ὁπόταν τὸ ἀγγελικὸν ἐνεδύθησαν σχῆμα· ἀ-
νάμμεσα εἰς τὸ πολυάριθμον τῶν ἀρετῶν ὅπου τὸν ἐστόλιζον, πλεόν
ἀφ' ὅλας ἔλαμπεν ἡ θεώνυμος ἐκείνη ὅπου ρίζα καὶ θεμέλιον πασῶν
τῶν ἀρετῶν ὀνομάζεται ἡ κατὰ Θεὸν ἀγάπη καὶ πρὸς τὸν πλησίον·
ἡ ὁποία τόσον ἦτον ριζομένη εἰς τὴν καρδίαν του λέγω, τοῦ πλησίον,
ὅπου ὑπερέβη καὶ αὐτοὺς τοὺς ὅρους τῆς φύσεως, καὶ ἀκούσατε παρα-
καλῶ μὲ προσοχὴν καὶ εὐλάβειαν νὰ θαυμάσητε.

Ανθρωπός τις πάντολμος καὶ αὐθάδης, μὲ χεῖρην παμμίαρον ἀπεφάσισε νὰ φονεύσῃ Κωνσταντῖνον τὸν γνήσιον καὶ ἡγαπαμένον ἀδελφὸν τοῦ ἀγίου, ὑποκείμενον ἀξιώτατον καὶ περίθλεπτον τῆς πατρίδος ἄρχοντα. Οὗτος ἀφοῦ ἐπράξῃ τοιαύτην μαιοφονίαν, φοβούμενος τὴν δύναμιν τῶν συγγενῶν τοῦ φονευθέντος, ἔφυγε διὰ νὰ γλυ-

τώσῃ τὴν ζωὴν του, εἰς τόπους ἐρήμους καὶ ἀβάτους· τέλος πάντων (δὲν ἤξεύρω ἢ κατὰ τύχην ἢ κατὰ οἰκονομίαν μᾶλλον θεϊκὴν, διὰ τὴν φανερωθῇ ἡ μεγάλη καὶ παράδοξος ἀρετὴ τοῦ ἁγίου), ἐξέπεσεν εἰς τοὺς πρὸς τὸν Μοναστήριον τῆς Θεοτόκου Ἀναφωνητρίας, ἐκεῖ ὅπου ὁ ἅγιος ἠγορεύετο· καὶ μὴ γνωρίζων ὅτι ὁ ἠγούμενος ἦτον ἀδελφός τοῦ φονευθέντος, ὅλος ἐντρομος, καὶ ἀπὸ τὸν φόβον ὡς μισαποθαμένος, μὲ δάκρυα γονατιστὸς πίπτει εἰς τὰ ποδάρια τοῦ ἁγίου, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ ἤθελε κάμῃ ἔλεος εἰς αὐτὸν νὰ τὸν φυλάξῃ εἰς τόπον ἀπόκρυφον· βλέπων αὐτὸν ὁ ἅγιος τοιαύτης λογῆς τρομασμένον, τὸν ἐρωτᾷ νὰ εἰπῇ τὸ αἷτιον τοῦ τοιούτου φόβου· καὶ ἀκούων παρ' αὐτοῦ πῶς ἐφυγεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῶν ἀρχόντων ὅπου ἐπήγαινον ζετρήχοντες νὰ τὸν εὗρουν καὶ θανατώσουν, διότι εἶχε φονεύσῃ ἕναν ἀπὸ αὐτὸ τὸ γένος ὀνομαζόμενον Κωνσταντῖνον· ἀφίνω ἐδῶ τὸν καθ' ἕνα ἀκροατὴν νὰ στοχασθῇ πόσον πόνον νὰ ἐγροίκεσεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν καρδίαν κατὰ φύσιν εἰς τοιοῦτον θλιβερόν καὶ πικρότατον μήνυμα, μὴ ἔχων μάλιστα ἄλλον ἀδελφόν· ἀλλάξεν ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του, τὰ φιλάδελφα δάκρυα ὡς ἀπὸ δύο θαλαρᾶς βρυσεῖς εὐθὺς ἀπὸ τὰ ὀμμάτια του ἔδραμον, καὶ μὲ βαθύτατον στεναγμὸν εἶπεν· ὦ ἄνθρωπε, καὶ τί σοῦ ἐπταῖσεν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄρχοντας, καὶ τὸν ἐθανάτωσες ἔδικα; τώρα ὡς ἄνθρωπος ἐβιάζετο ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγάπην τῆς ἀδελφότητος νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν, ἀλλὰ προτιμῶν τὴν θεϊκὴν ἐντολήν, ὅπου προστάζει νὰ ἀγαθοποιούμεν τοὺς κακοποιοῦντας, ὅχι μόνον δὲν ἐκακοποίησεν ἐκεῖνον τὸν πάσης τιμωρίας καὶ παιδεύσεως ἄξιον, ἀλλὰ μιμούμενος ἐκτενῶς τὴν ἀνεξικακίαν τοῦ Δεσπότου μας Χριστοῦ, ὅπου διὰ τοὺς ἰδίους του σταυρωτὰς ἐπαρακάλει τὸν ἄχραντόν του πατέρα, ἐπῆρε τὸν φονέα ἐκεῖνον, καὶ μὲ παρηγορητικὰ λόγια θαρρύνων αὐτὸν, τὸν ἔκρυψεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον, φιλεύων αὐτὸν μὲ πᾶσαν φιλοφροσύνην καὶ σπλάγνος, ὥσπερ νὰ ἦτον ὅχι ἐχθρός, ἀλλ' εὐεργέτης του.

Εἰς ὀλίγης ὥρας διάστημα, ἰδοὺ καὶ φθάνουν πολλοὶ ἀπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ ἁγίου δρομαῖοι, ἰδρωμένοι ἀπὸ τὸν κόπον τῆς μακρᾶς ὁδοπορίας, καὶ ἀπὸ τὴν ἀμετρον λύπην σχεδὸν μισαποθαμμένοι, συντροφιασμένοι μὲ πλῆθος ἀνθρώπων καθοπλισμένων· τοὺς ὁποίους βλέπων ὁ ἅγιος ὑπεκρίθη πῶς δὲν ἤξεύρει τίποτε, καὶ μόνον τοὺς ἐρωτᾷ νὰ εἰποῦν τὴν αἰτίαν τοῦ ἐρχομοῦ των, καὶ τῆς πολλῆς αὐτῶν θλίψεως· αὐτοὶ μετὰ πολλῶν δακρύων τοῦ ἐφανέρωσαν τὴν ἐλεεινὴν τραγωδίαν καὶ φόνον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἐρωτῶντες αὐτὸν ἀκόμι, ἐὰν εἶδε νὰ ἐπέρασεν ἀπ' ἐκεῖ ὁ φονέας, τὸν ὅποιον ἐπήγαιναν γυρεύοντας διὰ νὰ τοῦ πάρουν τὴν ζωὴν καθὼς καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ζωὴν ἐστέρησε τὸν ἡγαπημένον του ἀδελφόν Κωνσταντῖνον. Ἐκλαυσεν ὁ ἅγιος, ἐθρήνησεν ὁμοῦ μὲ τοὺς συγγενεῖς του τοῦ ἀδελφοῦ του τὸν θάνατον,

καὶ διὰ τὰ τοὺς κάμῃ νὰ μισεύσουν ἀπ' ἐκεῖ τὸ ὀλιγορώτερον διὰ νὰ εὖρῃ ἄδειαν νὰ γλυτώσῃ τὸν ἐλεεινὸν ἐκεῖνον φονέα, ὅπου εἶχε κρυμμένον, τοὺς εὖγαλιν ἐκείθεν μὲ συμβουλευτικὰ λόγια, στέλλων αὐτοὺς τάχα πρὸς ἀκριβῆ ἐξέτασιν τοῦ φονέως· ὅθεν καὶ ἐπέτυχε τῆς γνώμης του· διότι παρευθὺς ὅπου ἐμάκρυναν ἀπ' ἐκεῖ οἱ συγγενεῖς του, νοουθετῶν αὐτὸν μὲ τὸ νὰ τοῦ φανερώσῃ, πῶς ἦτον ἀδελφός τοῦ φονευθέντος ὑπ' αὐτοῦ, καὶ πνευματικῶς ἐρμηνεύων αὐτὸν, τὸν ἐδιόρθωσε, συγχωρῶν αὐτοῦ τὸ ἁμάρτημα, καὶ τότε συντροφιάζων αὐτὸν ἕως εἰς τὸ παραθαλάσσιον ὅπου ἦτον σιμὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ μοναστηρίου, καὶ δίδων αὐτῷ τὰ πρὸς χρεῖαν διὰ ζωτροφίαν του, καὶ ταξίδι, εἰς ἄλλην χώραν διὰ νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωὴν του, τὸν ἐπεμψεν.

ὦ ἀρετὴ! ὦ ἔργον ὑπερφυές! ὦ κατόρθωμα ὑπὲρ ἀνθρώπων! τὸ ὅποιον ἀκούοντες ὅχι μόνον θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι ἄγγελοι βέβαια ἐξεπλάγησαν· διὸ καὶ ὁ πλουτοδότης Θεὸς εἰς ἀνταμοιβὴν τοιαύτης χριστομιμήτου ἀρετῆς, τὸν ἐπλούτισε μὲ ὑπερφυῶν θαυματουργημάτων χαρίσματα, ἀπὸ τὰ ὅποια θέλομεν εἰπεῖν μερικά.

Βουλόμενος ὁ ἅγιος μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τὸ ἄνωθεν μοναστήριον τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν χώραν διὰ ὑπόθεσίν του, εἶπε τοῦ διακόνου του Δανιὴλ, (ὁ ὅποιος ἦτον ἀπὸ τὰ Τρίκαλα τῆς Πελοποννήσου, καὶ ἀντεράφη καὶ ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν ἅγιον, τὸν ὅποιον ὡς ἐμπιστευμένον εἶχε πάντοτε εἰς τὴν συνοδίαν του)· ἐτοίμασσε Δανιὴλ, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν χώραν· ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη· Δέσποτα πανισρώτατε, ὁ καιρὸς εἶναι πρὸς βροχὴν· ὁ δὲ ἅγιος τοῦ λέγει, ἄς κινήσωμεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ μὴ βάνης ἐμπόδιον· καὶ λοιπὸν πορευόμενοι δὲν ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τὸ μοναστήριον, ὅπου ἤρχισεν ἡ βροχὴ· λέγει ὁ διάκονος, Δέσποτά μου, δὲν τὸ εἶπον ἐγὼ πῶς βρέχει; κάλλιον εἶναι νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω, διατὶ ἡ βροχὴ ὅσον καὶ περισσεύει· αὐτὸς δὲ ὁ ὄντως ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ τοῦ εἶπεν, ἄς πηγαίνωμεν ἐμπρὸς καὶ δὲν παθαίνομεν τίποτε· καὶ ὅσον ἐπέρασε ἡ ὥρα, τόσον ἐπλήθυνεν ἡ βροχὴ. Ἀλλ' ὦ τὸν θαυμάτων σου Κύριε! μ' ἔδωκεν ὅτι καὶ τόσον περισσὴ νὰ ἦτον ἡ βροχὴ, ὅμως οὔτε εἰς τοῦ ἀρχιερέως, οὔτε εἰς τοῦ διακόνου τὰ ῥούχα παντελῶς ἤγγιξε· καὶ φθάνοντας παρεμπρὸς εἰς ἕνα πολὺρροον ποταμὸν, ἀπὸ τὸν ὅποιον ἦτον ἀνάγκη νὰ περάσουν, καὶ βλέποντές τον πλημμυρημένον ἀπὸ τὴν μεγάλην βροχὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἀπορῶν ὁ διάκονος λέγει πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ τώρα Δέσποτά μου, πῶς ἔχομεν νὰ περάσωμεν τὸν ποταμὸν τοῦτον; τότε ὁ ἅγιος θαρσαλέως τοῦ ἀπεκρίθη· ἀκολούθει μοι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ δυστάξεις ὀλίγετα! ὑπακούων λοιπὸν ὁ διάκονος ἠκολούθει, καὶ σιμώνοντας ἐκεῖ (ὡ παραδό-

Ξου τερατουργίας) ἐστάθη τὸ ρεύμα τοῦ ποταμοῦ ἀκίνητον, εἰς ἓνα καὶ ἄλλο μέρος ὑψούμενον, ὥστε ὁποῦ ἐπέρασαν καὶ οἱ δύο χωρὶς ποσὼς νὰ βραχῶσι τὰ ποδάρια των· τότε βλέπων ὁ ἅγιος τὸν διάκονον ἐκπληττόμενον εἰς τὰ ἐξαίσια ταῦτα τερατουργήματα, τοῦ ἔβαλεν ἐπιτίμιον νὰ μὴν ἤθελε φανερώσῃ ζωὸς τοῦ ἁγίου τὰ ὅσα εἶδεν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἁγίου κρίνον διὰ ἀμάρτημα ὁ διάκονος νὰ κρατῇ κεκρυμμένα τοιαῦτα ὑπερφυῇ θαυμάσια, τὰ ἐφάνέρωσεν εἰλικρινῶς διὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός.

Εὐρισκόμενος ὁ ἅγιος εἰς τὴν χώραν, ἔτυχε νὰ ἀνοίξουν ἓνα τάφον εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Νικολάου τῶν ξένων οὕτω καλούμενον, διότι ἐκεῖ ἐνταφιάζονται οἱ ξένοι, ὅστις εἶναι καὶ ἡ ἐπισκοπὴ τῆς αὐτῆς χώρας Ζακύνθου, διὰ νὰ ἐνταφιάσουν ἄλλο λείψανον ἀποθαμένου. Ἐκεῖ εὗρηκαν ἓνα κορμὶ γυναικὸς, ὁποῦ πρὸ καιροῦ ἦτον ἀποθαιμένη, καὶ ἦτον ἄλυτον μὲ τὰ ρούχᾳ του, διότι ἀπέθανε μὲ δεσμὸν ἀφορισμοῦ ἢ ταλαίπωρος· ἐπῆγον οἱ συγγενεῖς τῆς καὶ ἐπρόσπεσον εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου παρακαλοῦντες αὐτὸν μὲ δάκρυα νὰ ἤθελεν ὑπάγῃ εἰς τὸν ἄνωθεν ναὸν τῆς ἐπισκοπῆς νὰ διαβάσῃ εὐχὴν συγχωρητικὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ δεδεμένον σῶμα, ἵσως καὶ ὁ Κύριος ἤθελεν εἰσακοῦσῃ τὴν δέησίν του. Σπλαγχνισθεὶς ὁ ἅγιος τὰ δάκρυά των, ὑπῆγεν εἰς τὸν αὐτὸν ναὸν νύκτα βαθεῖαν, ἔχων εἰς τὴν συνοδίαν του τὸν ἄνωθεν διάκονόν του, καὶ τὸν ἐφημέριον τοῦ αὐτοῦ ναοῦ, καὶ θεωρήσας τὸ πρᾶγμα, προστάσει νὰ εὐγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸν τάφον τὸ πτώμα ἐκεῖνο, καὶ νὰ τὸ στήσουν ὀρθὸν ὡς ὁλόκληρον ὁποῦ ἦτον, εἰς ἓνα στασίδι τῆς ἐκκλησίας· τότε φορέσας τὸ ἐπιτραχήλιόν του, καὶ τὸ ὠμοφόριον, καὶ κλίνας τὰ γόνατα, καὶ ὦραν πολλὴν προσευχόμενος, ἐδέετο τοῦ Θεοῦ μὲ θερμὰ δάκρυα, νὰ λύσῃ ἀπὸ τὸν δεσμὸν τοῦ ἀφορισμοῦ τὸ ἄλυτον ἐκεῖνο πτώμα· καὶ διαβάζων τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν εἰς αὐτὸ, ὡς ἂν ἦτον ἐμψυχωμένον τὸ ἄπνουν ἐκεῖνο σῶμα, κλίνας τὴν κεφαλὴν μὲ σχῆμα προσκυνήτεως πρὸς τὸν ἅγιον, ἵσως δι' εὐχαριστίαν τῆς μεγάλης χάριτος ὁποῦ ἔλαβεν, ἔπεσε κατὰ γῆς, καὶ διελύθη παντελῶς εἰς χῶμα καὶ κόκαλα· ὡς δὲ ταπεινόφρων καὶ τῆς κενῆς δόξης ἀλλότριος ὁποῦ ἦτον ὁ ἅγιος, ἔβαλε καὶ εἰς τοῦτο ἐπιτίμιον πρὸς τοὺς ἐκεῖ παρεστώτας νὰ μὴ φανερώσουν ζωντὸς τοῦ τοῦ γεγονότος· παρόμοιον θαῦμα ἔκαμε καὶ εἰς ἕτερον ἀνδρὸς ἀφορισμένου λείψανον εἰς ἓνα χωρίον τῆς αὐτῆς νήσου Ζακύνθου καλούμενον Καταστάρι.

Αρχὼν τις ἐπίσημος καὶ πλούσιος ἀπὸ τὸ γένος του, ἐπροσκάλεσε τὸν ἅγιον μίαν φορὰν μὲ συνοδίαν καὶ ἄλλων προσώπων χρησίμων ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν νὰ ὑπάγουν εἰς περιδιάβασιν διὰ θα-

λάσσης μὲ τὰ δίκτυα, εἰς τόπον παραθαλάσσιον πρὸς τὸ βόρειον μέρος τῆς αὐτῆς νήσου καλούμενον κοινῶς Βοῦδι, ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται ἓνα μοναστηράκι ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Τριάδος· καὶ ἐμβαλόντας εἰς τὸ πλοῖον οἱ καλεσμένοι μὲ τὸν καλέσαντα, ἄρχισαν παρῆναι κατὰ τὴν δεισιδαίμονά τους πλάνην οἱ ἄγριοι ἐκεῖνοι καὶ ἀδιάκριτοι ψαράδες νὰ γογγύζουν ἀποσκεπαστικὰ ἐναντίον τῶν ἱερωμένων ἐκείνων προσώπων (ὡς ἔχει συνήθειαν νὰ κἀν ὁ τοιοῦτος μωρὸς λαὸς καὶ ἀπαιδεύτης) πιστεύοντες οἱ ἀνόητοι καὶ κακόπιστοι, πῶς ὅταν ἴδωσι ἐκκλησιαστικὸν ἄνθρωπον, δὲν προκόπτει τὸ ἔργον τους τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἀλλὰ μᾶλλον ζημιώνεται, τὸ ὅποιον πολλὰς φορὰς παραχωρεῖ ὁ Θεὸς καὶ συμβαίνει διὰ τὴν κακοπιστίαν τους καὶ προπέτειαν· φθάσαντες λοιπὸν μὲ τὸ πλοῖον εἰς τὸ Βοῦδι, τὸν διορισμένον τόπον, καὶ ἐξελθόντες ἔξω εἰς τὴν γῆν, ὑπῆγον εἰς τὸ ῥῆθρον μοναστηράκι, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν καὶ ἐτοιμάσουν τὰ ἀναγκαῖα· οἱ δὲ ψαράδες κατὰ τὴν προσταγὴν τοῦ ἀρχοντος τοῦ καλέσαντος, ὑπῆγον νὰ ψαρέψουν ῥίπτοντες τὰ δίκτυα, καὶ στρεφόμενοι εἰς ὦραν ἱκανὴν κενοί, καὶ ἄμοιροι διόλου ἀπὸ ψάρια, ἐβάρυνον περισσότερον οἱ θηριογνώμονες, αὐξάνοντες τὸν γογγυσμὸν κατὰ τῶν ἱερωμένων τῆς συνοδίας ἐκείνης, ὅθεν ὁ ἀρχὼν ἐκεῖνος, ὁποῦ τοὺς ἐκάλεσε πρὸς ἀναψυχὴν, ἐδείχθη περίλυπος εἰς τοιαύτην κακὴν τύχην· βλέπων αὐτὸν ὁ ἅγιος, καὶ ζητῶν νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του, ὁ ἀρχὼν τοῦ τὴν εἶπεν ἁπλῶς, προσθέτων περιπλέον, πῶς τὸ βάρος ἐκεῖνο γένος τῶν ψαράδων ἔχουν τόσῃν κακοδοξίαν ἐναντίον τῶν ῥασοφόρων προσώπων, ὅταν πηγαίνουν εἰς ἐργασίαν, ὥστε ὁποῦ ἂν ὑπαντήσουν κανένα μὲ ἱερατικὸν ἔνδυμα, εὐθὺς ἀσύνετα λέγουν, πῶς δὲν ἐπιτυχαίνει ἀμὴ ἀστοχεῖ τὸ ἔργον τους· καὶ διὰ τοῦτο καὶ τώρα φαίνεται τους, ὅτι διὰ νὰ ἴναι εἰς τὴν συνοδίαν ταύτην πρόσωπα ἱερωμένα, ἔλαβον τοιαύτην ἀστοχίαν εἰς τὴν ψαρικὴν τους. Ὁ ἅγιος λυπούμενος διὰ τὴν ἀθυμίαν τοῦ ἀρχοντος, μᾶλλον δὲ σκανδαλιζόμενος εἰς τὴν σφαλερὰν γνώμην τῶν ἀπαιδευτῶν ψαράδων, προστάσει νὰ φέρουν τὰ δίκτυα ἔξω εἰς τὴν γῆν, καὶ βάνων ἐπιτραχήλιον, καὶ ἀναγνώσας εὐχὴν ἐπ' αὐτά, τὰ εὐλόγησεν, ὁμοῦ δὲ καὶ αὐτοὺς, ἔπειτα τοὺς εἶπεν· ὑπάγετε εἰς τὸν δεῖλαν τόπον τῆς θαλάσσης (δείχων εἰς αὐτοὺς δακτυλοειδῶς τὸν τόπον) καὶ ἐκεῖ ῥίψατε τὰ δίκτυα, καὶ θέλετε πιάσει ψάρια πολλὰ κατὰ τὴν χρεῖαν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν σας· αὐτοὶ δὲ εἶπον· Δέσποτά μου, ἡμεῖς πηγαίνομεν μὲ τὴν ἁγίαν σου εὐχὴν νὰ σὰς δουλεύσωμεν σήμερον ἀλλὰ ὁ τόπος ὁποῦ μᾶς δείχνεις, δὲν εἶναι ψαρότοπος, ὅτι ἐκεῖ ποτὲ ψάρι δὲν ἐπιάσαμεν· ἀλλὰ ἡμεῖς ἠξέυρομεν τὰ κατατόπια ἐδῶ τῶν ψαρίων, καὶ θέλομεν ῥίψει τὰ δίκτυα ὅπου μᾶς φανῇ κάλλιον. Ὁ ἀρχιερεὺς θεωρῶν τὴν προπετὴ τους ἀντιλογίαν λέγει τοὺς ἐπιτιμητικῶς· θέλω κατὰ πάντα τρόπον νὰ τὰ ῥίψητε ἐκεῖ ὅπου ἐγὼ

σας λέγω· λέγει και ὁ ἄρχων ὡς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ ἀρχιερέως, και μὴ ἀντιστέκεστε εἰς τὸ πρόσταγμα του· κατὰ τοῦτο ὑπῆγον και στανικῶς ἀμὴ κατὰ τὴν γνώμην τους ἀπελπισμένοι, και ῥίπτοντες τὰ δίκτυα εἰς τὸν προσταγμένον τόπον. ἐπίασαν τόσον πλῆθος πολυειδῶν ὀψαρίων, ὅπου μετὰ βίας ἠμπόρεσαν νὰ τὰ σύρουν, και βάλουν εἰς τὸ πλοῖον, τότε ἐκθαμβοὶ γενόμενοι, εὐθὺς μετέβαλον τὴν ἀπιστίαν εἰς πίστιν, και στρεφόμενοι εἰς τὴν γῆν φέροντες τὴν ἄγραν τῶν ψαρίων ὡς βραβεῖον τοῦ θαύματος, ἐδραμον μὲ φόβον ὁμοῦ και χαρὰν, και πίπτοντες εἰς τὰ πόδια τοῦ ἁγίου, ὡμολόγουν μεγαλοφῶνως τὸ σφάλμα τους, ζητοῦντες τὴν εὐλογίαν του· ὁ δὲ πρῶτος και θεὸς ἀνὴρ συγχωρῶν αὐτοὺς και εὐλογήσας, τοὺς ἐνουθέτησε νὰ σέβωνται τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, και νὰ διώχνουν ἀπὸ τὴν διάνοιάν τους τὰς ψυχὸβλαβεῖς δεισιδαιμονίας.

Οχι μόνον τῆς θαυματουργίας τὸ χάρισμα ἔλαβεν, ὁ ἅγιος ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἀκόμη και διορατικὸν εἰς τὸ νὰ γνωρίζῃ τ' ἀπόκρυφα ἁμαρτήματα, ὡς καθὼς ἐφάνη εἰς τινὰ ἱερομόναχον ὅπου ὑπῆγε χάριν ἐξομολογήσεως πρὸς αὐτόν. Οὗτος ἦτον ἱερεὺς Ζακύνθιος ὀνομαζόμενος Παγκράτιος, τὴν γονικὴν ἐπωνυμίαν Ἀρβανιτάκης, ὁ ὁποῖος ἀκούων τὰς ἀρετὰς τοῦ ἁγίου, τὰ θαυμαστά του κατορθώματα και τὴν εἰσαγγελὸν πολιτείαν, ὑπῆγε μίαν τῶν ἡμερῶν νὰ ἐξομολογηθῇ εἰς αὐτόν, και τελειώσας τὴν ἐξομολογήσιν του, τὸν ἠρώτησε ὁ ἅγιος ἂν ἐνθυμῇτε τίποτε ἄλλο νὰ τοῦ εἰπῇ· και αὐτὸς ἀποκριθεὶς τοῦ εἶπε, πῶς δὲν ἐνθυμᾶται· λέγει του ὁ ἅγιος· ἰδὲ καλὰ τέκνον μου, μήπως δι' ἀμέλειάν σου ἔφυγε κανένα ἁμάρτημα ἀπὸ τὴν μνήμην και μείνης ἀδιόρθωτος· ὅθεν στάσου ὀλίγον, συλλογίσου μὲ τὸν ἑαυτὸν σου ἂν τύχῃ νὰ ἐνθυμηθῇς κανένα ἄλλο πταίσimon, ὅπου νὰ ἔπραξε, διότι φαίνεται μου βέβαια πῶς νὰ μὴ ἔκαμες τελείαν τὴν ἐξομολογήσιν. Στέκεται ὁ ἱερομόναχος, στοχάζεται, λογιάζεται μὲ τὴν διάνοιάν του ὀλίγην ὥραν, και ἔπειτα ἀποκρίνεται· Δέσποτά μου πανιερώτατε, δὲν ἠμπορῶ τελείως νὰ ἐνθυμηθῶ ἄλλο τίποτε, μόνον δόσε με τὴν λύσιν διὰ νὰ μὴ πειράζω τὴν ἀρχιερωσύνην σου, τότε βλέπων ὁ ἅγιος, πῶς ὁ ἐξομολογούμενος ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ χωρὶς νὰ φανερώσῃ τὸ μεγαλύτερον ἀπ' ὅσα ἁμαρτήματα εἶχε καμωμένα ὡς ἄνθρωπος, λέγει ὀλίγον μὲ αὐστηρότητα δὲν ἐνθυμᾶσαι ταλαίπωρε πῶς ἱεουργῶν τὴν δεῖνα ἡμέραν εἰς τὴν δεῖνα ἐκκλησίαν, ἀπὸ ἀμελείαν σου, και ὀλίγην σου προσοχὴν, ἔπεσε κατὰ γῆς ὁ τίμιος μαργαρίτης; ἀκούων τοιοῦτον λόγον ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἁγίου ὁ ἱερομόναχος, εὐθὺς τὸ ἐνθυμήθη, και ἔμεινεν ὅλος ἔντρομος, ἐκπληττόμενος εἰς τὸ διορατικὸν τοῦ ἁγίου, βλέπων πῶς τὸ ἀπόκρυφόν του ἐκεῖνο παράπτωμα, ὅπου ἄνθρωπος δὲν ἤξευρεν, ὁ ἅγιος μὲ τοὺς νοερὸς τῆς ψυχῆς ὀφθαλμοὺς τὸ ἐ-

γνώρισε και πίπτων εἰς τὰ ποδάρια του και καταβρέχων αὐτὰ μὲ δάκρυα μετανοίας τοῦ ὡμολόγησα τὸ πταίσμα και ἐξῆλθε τὴν συγχώρησιν· ὁ πνευματικὸς πατὴρ διονύσιος, ὡς μιμητὴς τοῦ συμπαθεστάτου μας Ἰησοῦ, ἐδέχθη τὴν μετάνοιάν του και διόρθωσιν, ἐμπνεύων αὐτόν νὰ προσέχῃ εἰς τὸ ἐρχόμενον, και ὅταν ἱεραρχῇ τὴν ἀναίμακτον θυσίαν μὲ φόβον πολλὸν και τρόμον, και μὲ περισσὴν εὐλάβειαν νὰ συμῶνῃ εἰς τοιοῦτον βασιλέα ἐπουράνιον εἰς τὸν ὅποιον αὐτὸς οἱ ἄγγελοι ἀκλινῶς ἀτενίσαι ἰσχύουσι. Μὲ τοιαύτας νοουθεσίας καθοδηγῶν αὐτόν τοῦ ἔδωκε τὴν λύσιν, και τὸν ἐπεμψεν εἰς εἰρήνην. Εἶναι και ἄλλα ἀξιοδιήγητα τοῦ ἁγίου θαυματουργήματα, ὅπου ζῶν ἐτέλεσε, τὰ ὅποια σιωπῶμεν διὰ νὰ μὴ βαρύνωμεν τὴν εὐσεβῆ σας ἀκρόασιν, μὲ τὴν μακρολογίαν τοῦ διηγήματος, διότι εἶναι πρέπον νὰ εἰπώμεν και ἐκεῖνα ὅπου μετὰ θάνατον ἐθαυματούργησε, και ἐξ ἐκείνων τὰ ἀξιώτερα, ἐπειδὴ εἶναι πολλὰ και ὅλα ἀξίεπαινα.

Πολιτευόμενος ὁ ἅγιος μὲ τοιαύτην διαγωγὴν εἰσαγγελοῦν βίου θεαρέστου και φθάσας εἰς βαθὺ γῆρας φορτωμένος ὡς ἄλλο πολύρπον δένδρον μὲ τοὺς καρποὺς τῶν φαινῶν του ἀρετῶν, ἔφθασεν ὁ καιρὸς νὰ μετεμψυτευθῇ εἰς τὴν γῆν τῶν πραγμάτων· και προκινώσκων τὴν ἡμέραν τῆς μετοικήσεώς του, τὴν ἐφάνερωσεν εἰς τοὺς ἀδελφούς τῆς μονῆς, τὰ πνευματικά του και περιπόθητα τέκνα· οἱ ὅποιοι ἀκούοντες τοιοῦτο θλιβερόν μῆνυμα, μὲ δάκρυα πολυστάλακτα ἐκλαιον, ἀπαρηγόρητα διὰ τὴν μέλλουσαν στέρησιν τοῦ καλοῦ τους πατρὸς, και διδασκάλου, τοὺς ὁποίους παρηγορῶν ὁ ἅγιος, νοουθετῶν και εὐλογῶν αὐτοὺς, και μὲ τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν ἀσπαζόμενος, παρέδωκε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ πλαστοουργοῦ του Θεοῦ κατὰ τὸ ἀχχὸ 1624 ἔτος ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ ἱ. 17. Τὸ σεβάσμιόν του και τίμιον λείψανον κατὰ τὴν παραγγελίαν του ἐντίμως, και εὐλαβῶς ἐπεμψαν εἰς τὴν περίφημον μονὴν τῶν Στροφάδων, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε ἐνδυθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, και εἶχε δοσμένην τὴν μετάνοιάν του. Οἱ δὲ πατέρες ὅσοι τῆς εὐαγούς μονῆς ἐκεῖνης τὸ ἐδέχθησαν ὡς θησαυρόν πολύτιμον, και εὐπρεπῶς τὸ ἐνταφίασαν εἰς μνημεῖον καινὸν εἰς τὸ παρακλῆσι τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, ὅπου εἶναι μέσα εἰς τὴν μάραν τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου.

Δὲν ἐπέρασε καιρὸς πολλὸς, ὅπου πλεονάκεις ἐφάνη κατ' ὄναρ εἰς τὸν ἡγούμενον τῆς μονῆς, και εἰς τοὺς ἀδελφούς λέγων πρὸς αὐτοὺς, τί μὲ κρατεῖτε ἐδῶ εἰς τὸν τάφον κεκλεισμένον; εὐγάλετέ με ἔξω· και συγκοινοῦντες μεταξὺ ἀλλήλων ὁ ἡγούμενος μὲ τοὺς ἀδελφούς τὸ ὄραμα τοῦτο, ἔκρουον πῶς νὰ ἦναι θεϊκὴ ἀποκάλυψις· και οὕτω κατὰ τὴν τάξιν τῶν ἱερῶν κανόνων θέλοντες νὰ κάμωσι τὴν ἀνακο-

μιδὴν, ἀνοιξαν τὸν τάφον, καὶ εὐρόντες ὁλόκληρον, ἀκέραιον καὶ ἀνελλιπέως, τὸ πάντιμον ἐκεῖνο καὶ ἱερὸν λείψανον, μετὰ τῶν ἀρχιερατικῶν τοῦ ἐνδυμάτων, μετ' ὧν ἐνταφιάσθη, πνέων εὐωδίαν καὶ θαυμάσιον, με' ὕμνους καὶ ψαλμωδίας, καὶ πᾶσαν ἄλλην εὐλαβείας ἐπίδειξιν εὐγάνοντες αὐτὸ ἀπὸ τὸν τάφον, τὸ ἐμετάθεσαν εἰς ἐτοιμασμένην λάρνακα ἔσω εἰς τὸν νάρθηκα τῆς κυριακῆς ἐκκλησίας τῆς θείας τοῦ Χριστοῦ μεταμορφώσεως.

Τοῦτο τὸ πάντιμον λείψανον εἶναι φυλακτήριον τῆς σεβασμίας ἐκείνης μονῆς, καὶ δὲν παύει νὰ θαυματοουργῇ καθ' ἡμέραν, ἱατρῶν πᾶσαν ἀσθένειαν τῶν πατέρων· διώχνει τὸ πλῆθος τῶν καρποφθόρων ἀκρίδων, ὅπου ἐκεῖ συχνὰ πίπτουσι, φθείροντες τὰ γεννήματα τοῦ μοναστηρίου. Λιτανεύοντες οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην ἀνάγκην μετὰ τὸ ἅγιον λείψανον γύρωθεν τοῦ μοναστηρίου, εὐθὺς ὥσάν ἀπὸ σκληρὰν μάστιγα διωκόμεναι αἱ ἀκρίδαι ἐνωμέναι εἰς εἶδος νέφους, ὅλαι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης καταποντίζονται· πολλὰς φορές εἰς καιρὸν ἀνυδρίας, λιτανεύοντες οἱ αὐτοὶ πατέρες εἰς τὸν ἴδιον τρόπον μετὰ τὸ αὐτὸ λείψανον (ἃς εἶναι ὅσον θέλει ὁ καιρὸς εὐδίας, καὶ ἡ ἡμέρα ἡλιοσάλακτος) εὐθὺς συννεφιάζει ὁ οὐρανός, καὶ μετὰ πολλὰς βροχὰς ποτίζων τὴν διψασμένην γῆν, χαροποιεῖ τοὺς μονάζοντας, πλουτίζων αὐτοὺς μετὰ πολλοὺς καρποὺς γεννημάτων.

Εἶχεν ἓνα σπῆτι ἀνώγιον μέγαν εἰς τὴν χώραν τῆς πατρίδος τοῦ ὁ ἅγιος, εἰς τὸ ὅποιον ἑκατόικα, ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὸ μοναστήριόν τοῦ τῆς Ἀναφωνητρίας εἰς τὴν χώραν· μετὰ δὲ τὸν θάνατόν τοῦ τὸ ἔλαβεν εἰς κατοικίαν μετ' ἐνοίκιον ἀπὸ τοὺς κληρονόμους τοῦ ἑνὸς ἀρχῶν συμπατριώτης τοῦ, εὐσεβῆς καὶ γνωστὸς τοῦ ἁγίου ἐν τῷ βίῳ· τοῦτο διὰ τὴν παλαιότητα τῆς οἰκοδομῆς ἦτον σχεδὸν χαλασμένον, καὶ ἡ κατάστασίς τοῦ εἰς τὰ ὁμμάτια τῶν ἀνθρώπων ἐφοβέριζεν ὄλεθρον, μ' ὅλον τοῦτο ἔστεργε νὰ κάθεται εἰς αὐτὸ διὰ τὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν, ὅπου εἶχε τοῦ ἁγίου, καὶ εὐφρόνιζε μετὰ σέβας πολὺ τὰς πολλὰς τοῦ ἀρετὰς καὶ θεϊκά τοῦ προτερήματα· εἰς δὲ τὸ ἀχξ. 1661 ὅπου ὁ Θεὸς διὲ τὰς ἀνομίας τοῦ λαοῦ τῆς πόλεως καὶ νήσου ἐκείνης Ζακύνθου, τοὺς ἐπαίδευσεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας μετὰ δεινοτάτους καὶ βροχεροὺς σεισμοὺς, καὶ κινδύνους ἀφανισμοῦ, κρημνιζόμενα καὶ πολλὰ παλαιὰ ὀσπήτιζ, φοβούμενος πολλὰ ὁ ἐννοικος ἐκεῖνος ἀρχῶν τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον, διὰ τὴν διεφθαρμένην κατάστασιν τῆς παλαιότητας ἐκείνης οἰκοδομῆς ἠβουλήθη νὰ ἀναχωρήσῃ εἰς παράμερον τόπον τοῦ κατωγίου τοῦ ῥηθέντος ἀνωγίου διὰ νὰ ἔχη ἄδειαν πρόχειρον νὰ φεύγῃ ἔξω εἰς κάθε κλόνον καὶ ταραχὴν τῆς γῆς· εἰς τὰ φόβητρα τοῦ καιροῦ ἐκείνου μίαν νύκτα, Ἐλένη ἡ γυνὴ τοῦ ἀρχοντος ἐκείνου

καλουμένου Μηχαὴλ τοῦπίκλιν Συμμάκῃ σεμνοῦ καὶ θαρσύνου βίου ἀμφότεροι ὄντες, βλέπει εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἑνῆς ἀρχιερέα σεμνοπρεπῆ ἡλικίας μετρίας, καθὼς ἦτον ὁ ἅγιος πῶς ἀνέβη μετὰ τὸν διάκονόν τοῦ εἰς τὸ ἀνώγι τῆς κατοικίας ἐκείνης, καὶ βαλὼν ἐπιτραχήλιον, καὶ ὡμοφόριον, ἔλαμεν εὐλογητόν κατ' ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνος τοῦ δεσπότη τοῦ Χριστοῦ, ὅπου εὐρίσκετο ἐκεῖ καὶ ἀνέγνωσαν τὴν ἀκολουθίαν τοῦ μικροῦ ἁγιασμοῦ, ἔπειτα ῥαντίσας μετὰ τὸ ἅγιοσμα ὅλον τὸν οἶκον αὐτῶν καὶ κάτω ἐσήμωσεν εἰς τὴν ἀρχόντισσαν ἐκείνην καὶ τῆς εἶπε μετὰ ἱλαρὸν πρόσωπον· γύναι μὴ φοβοῦ πλέον· ἐκεῖνα ἐξυπνήσασα εὐθὺς, ἐξύπνησε καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, καὶ μετὰ φόβον ὁμοῦ καὶ χαρὰν, τοῦ διηγήθη τὸ ὄραμα, ὁ ὁπαῖος ὡς θεοσεβῆς καὶ ἐνάρετος ἔκρινεν εὐλόγως, πῶς ἄλλο δὲν ἦτο παρά ἡ προστασία καὶ σκέπη τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου, ὅπου ἐπέβλεπεν εὐστόχως εἰς τοιαῦτα φόβητρα μέγαν τὸν οἶκον ὡς κτήμα ἐδικόν τοῦ, καὶ διεφύλαττε σώου καὶ ἀζημίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ. Ὅθεν θεῖα χάριτι ἐνδυναμωθείς ὁ ἀρχὼν πανοικὶ διὰ προσεδειῶν τοῦ ἁγίου, ἑκατόικα μετὰ θερμὴν πίστιν ἀφόβως εἰς τὸν αὐτὸν οἶκον, οὔτε βλάβην ποτὲ, οὔτε ζημίαν ἔλαβε, καὶ εἰς ἄλλους σεισμοὺς μετὰ ταῦτα, ὅπου κατὰ καιροὺς ἐσυνέβησαν ἐκεῖ ἄλλ' εἰς αὐτὸν ἔδωκε τέλος τῆς ζωῆς θεοσεβῶς τὸ εὐλογημένον ἐκεῖνο ἀνδρόγυνον.

Μοναχὸς τις τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου Ματθαῖος ὀνομαζόμενος (ὁ ὁποῖος ἐστάθη ὑποτακτικὸς τοῦ ἁγίου) μίαν νύκτα εὐρίσκόμενος ἐκεῖ εἰς τὸ μοναστήριον. τοῦ ἐφάνη ὁ ἅγιος εἰς τὸν ὕπνον τοῦ καὶ τοῦ εἶπε· Ματθαῖε, εἰπὲ τοῦ ἡγουμένου Νεκταρίου νὰ φυλάττεται προσεχῶς μετὰ τοὺς λοιποὺς τῶν πατέρων, διότι ἀπ' ἐδῶ καὶ ὀκτὼ ἡμέρας μέλλει νὰ γένῃ σεισμὸς μέγαν, καὶ θέλει νὰ γένῃ μεγάλη βλάβη καὶ ζημία εἰς τὸ μοναστήριον· ἐγερθεὶς τοῦ ὕπνου ὁ ῥηθεὶς μοναχός, καὶ στοχαζόμενος αὐτὸ δι' ἀπλοῦν ὄνειρον, δὲν ὡμολόγησε κάνενός τὸ ἐνύπνιον. Ὅθεν κατὰ τὴν πρόρρησιν τοῦ ἁγίου μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἐγένετο σεισμὸς τόσον μέγας ὅπου αἱ περισσώτεραι οἰκοδομαὶ τοῦ μοναστηρίου ἐπεσον κατὰ γῆς, καὶ ἄλλαι ἐρράγισαν καὶ μάλιστα ὁ θαυμαστός ἐκεῖνος πύργος εἰς τὸν ὅποιον ἐπάνω σκοπεύων ἓνας ἄλλος μοναχὸς κατὰ τὴν συνήθειαν, ὅπου ἔχουν νὰ κάνωσι καθημερινῶς εἰς τὰς φυλακάς, διὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν παντοπόρων κευσάρων ἄλλοπίστων, ἐπεσεν ἓνα μέρος τοῦ πύργου, πίπτων μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ καλόγηρος, ὅπου ἐσκόπευε, κάτω εἰς τὴν μάδραν, καὶ ἐπικαλούμενος εἰς ἐκεῖνο τὸ αἰφνίδιον συμβεβηκὸς μετὰ πίστιν τὴν βοήθειαν τοῦ ἁγίου (ὧς τῶν μεγίστων θαυμάτων Θεοῦ παντοδύναμοι) μ' ὅλον ὅτι καὶ νὰ ἦναι τόσον ὑψηλὸς ὁ πύργος, ἔμεινεν ὅμως ὁ περὶ αὐτὸν ἀβλαβὴς εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ ἔπαινον τοῦ ἁγίου, ὅπου ταχέως προσφάνει τοὺς αὐτὸν πιστῶς ἐπικαλουμένους.

Εἰς τοὺς ἀχμέ. 1645 ὁποῦ τῶν Τουρκῶν ἡ ἀρμάδα ἐμελλεν (ὡς ἔτρεχε λόγος) νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ μέρη τῶν Στροφάδων, ὅταν ὑπῆγεν εἰς τὴν Κυδωνίαν πόλιν τῆς Κρήτης, ἤγουν τὰ Χανιά, φοβούμενοι οἱ πατέρες νὰ μὴ τοὺς κακοποιήσουν οἱ ἀγαρῆνοι, πέρνοντες τοῦ ἁγίου τὸ λειψάνον μὲ τὰ ἐπίλοιπα πράγματα τοῦ μοναστηρίου, ὑπῆγον εἰς τὸ ἀντικρυ νησί τῆς Ζάκυνθου, διὰ νὰ φυλαχθῶν πέρνοντες προσέτι καὶ ὅλα τὰ πρόβατα καὶ κτήνη καὶ φθάνοντες εἰς τὸ μετόχιόν τους, εἰς ὀλίγας ἡμέρας, ἐτυφλώθησαν ὅλα ἀδιαφόρως καὶ τοῦτο ἢ κατὰ βασκανίαν τοῦ μισοκάλου δαίμονος, ἢ κατὰ θεϊαν οἰκονομίαν, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ ἅγιος. Ὅθεν θλιβόμενοι ὑπέμετρα οἱ πατέρες εἰς τοιαύτην αἰφνίδιον συμφορὰν, δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εὑρουν ἄλλο ἰατρεῖον ὠφελιμώτερον, εἰμὴ μόνην τοῦ ἁγίου τὴν βοήθειαν· ἐπειδὴ ποιοῦντες ἁγιασμόν, καὶ ἐγγίζοντες τὰς χεῖρας τοῦ τιμίου λειψάνου αὐτοῦ, εἰς τὸ ἁγιασμένον ὕδωρ, ἐρράντισαν μ' αὐτὸ τὰ τυφλωθέντα ζῶα καὶ ὅλα κοινῶς παρευθὺς ἐφωτίσθησαν, καὶ ἀνέβλεψαν.

Μία ἀρχόντισσα συγγενῆς τοῦ ἁγίου ὀνόματι Ἀγγελὰ εἰς τὴν ἄνωθεν Ζάκυνθον, ἠσθένησε βαρέως ἀπὸ ἀποπληξίαν, καὶ ὅχι μόνον ἡμιζηρος ἔμενεν, ἀλλὰ καὶ βουβὴ καὶ ἀλαλρς· διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ὁποίας δὲν ἔλλειψαν οἱ πλέον ἐμπειροὶ ἰατροὶ νὰ μεταχειρισθῶσιν ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' εἰς κακὸν ἐκοπίασαν, διότι ὅχι μόνον δὲν ὠφελήθη ἡ ἀσθενὴς ἀρχόντισσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα ἀπελπίσθη τελείως διὰ τὴν ὑγείαν της· τέλος πάντων ἐνθυμηθέντες οἱ συγγενεῖς της, πῶς εἰς τὴν αὐτὴν χώραν εὐρίσκετο ὁ ἐλάχιστος δάκτυλος τοῦ ποδὸς τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου, ἐπαρκαλέσαν νὰ τὸ φέρουν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀρρώστημένης, καὶ ἐγγίζοντες αὐτὴν σταυροειδῶς μὲ αὐτὸν μετὰ πίστεως καὶ εὐλαβείας διὰ χειρὸς ἰατρικῆς εἰς τὸ στόμα καὶ εἰς τὰ ἀπονενεκρωμένα της μέλη (ὡ τοῦ θαύματος) εὐθὺς ἡ ἀφωνία διελύθη, καὶ τὰ ἀκίνητα μέλη ἀνέλαβον τὴν κίνησιν καὶ ἰάθη ὡς τὸ πρότερον.

Ο ἄνωθεν δάκτυλος τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἐπέμφθη ἀπὸ τὸν τότε ἡγούμενον τῆς μονῆς τῶν στροφάδων εἰς τὴν Ζάκυνθον, πρὸς ἁγιασμόν τῆς πατρίδος τοῦ ἁγίου, καὶ παραμυθίαν, καὶ πνευματικὴν ἀγαλλίασιν τῶν συμπολιτῶν του· ἐπειδὴ καὶ ἓνας χριστιανὸς πηγαίων ἐκεῖ χάριν προσκυνήσεως, καὶ ἀσπαζόμενος τὸ ἅγιον λειψάνον, ἔκοψε κρυφὰ δι' εὐλάβειάν του ἐκείνον τὸν δάκτυλον, διὰ νὰ τὸν πάρῃ μαζὰ του· ὁ ὁποῖος θέλων νὰ εὐγῇ ἀπὸ τὸν νάρθηκα, ὁποῦ ἔκειτο τὸ λειψάνον ἐμποδίζετο ἀοράτως. Ὡστε ὁποῦ βλέπων τὸ θαῦμα, ὡμολόγησε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τοὺς πατέρας τῆς μονῆς· ὅθεν ὁ ἡγούμενος πέρνων τὸν δάκτυλον, τὸν ἐπεμψεν ὡς εἴπομεν, εἰς τὴν Ζάκυν-

θον καὶ οὕτως ἔμενεν ἐλεύθερος ὁ ἄνωθεν προσκυνητής, καὶ ἀνεμποδίστως εὐγῆκεν ἀπὸ τὸν νάρθηκα.

Εὐρίσκετο εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Στροφάδων, Μεθόδιος ἱερομόναχος ὁ Παντόγαλος ἀπὸ τοῦ Ῥέθυμνον τῆς Κρήτης, ἀνὴρ σεμνοῦ καὶ ἐναρέτου βίου, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα καὶ ἡγούμενος τῆς μονῆς· τοῦτου (εἰς καιρὸν ὁποῦ ἦτον σκευοφύλαξ τῆς ἐκκλησίας) ἐδωκέ τις προσκυνητῆς μίαν λαμπάδα διὰ νὰ τὴν ἀνάψῃ ἔμπροσθεν τοῦ ἁγίου λειψάνου· οὗτος δὲ ἀμελήσας τὸ ἔργον φαίνεται τοῦ κατ' ὄναρ, πῶς ἐμβαίνων εἰς τὸν νάρθηκα τῆς ἐκκλησίας, ὁποῦ ἦτον τὸ τίμιον λειψάνον, ἐστράφη ὁ ἅγιος, καὶ θεωρήσας αὐτὸν μὲ βλέμμα αὐστηρὸν λέγει του· Σύρε ἀπ' αὐτοῦ· ἐξυπνήσας δὲ ὁ ἱερομόναχος ἐντρομος διὰ τὴν ὄρασιν ἐκείνην, στρέφει τὰ ὀμμάτιά του καὶ θεωρεῖ τὴν λαμπάδα ὁποῦ ἐκρέματο εἰς μίαν ἀγκονὴν τοῦ κελλίου του· καὶ παρευθὺς ἡγέρθη τῆς κλίνης, καὶ ἐπῆρε τὴν λαμπάδα μὲ φόβον, καὶ εὐλάβειαν, καὶ τὴν ἀναψεν ἔμπροσθεν εἰς τὸ ἅγιον λειψάνον ζιτῶν ταπεινῶς ἀπὸ τὸν ἅγιον τὴν συγχώρησιν τῆς ἀμελείας του· καὶ τὴν ἐπερχομένην νύκτα βλέπει πάλιν τὸν ἅγιον εἰς τὸν ὕπνον του, καὶ ὑψώσας τὴν ἁγίαν του δεξιάν μὲ ἱλαρὸν πρόσωπον τὸν εὐλόγησε.

Στρεφόμενον τὸ πλοῖον τοῦ μοναστηρίου ἀπὸ τὴν Ζάκυνθον, χριστιανὸς τις εὐλαβὴς ὀνόματι Ἀναστάσιος ἔδωκε τῶν πατέρων ὁποῦ ἦτον εἰς αὐτὸ, μίαν ἄλλην λαμπάδα διὰ νὰ τὴν πάρωσιν πρὸς τὸν ἅγιον· καὶ λαβόντες αὐτὴν εἶχε πέσει εἰς τὴν θάλασσαν εἰς τὸ ταξίδιον, χωρὶς νὰ τὴν ἰδοῦν αὐτοί· καὶ φθάνοντας εἰς τὰ Στροφάδια ἀνεζήτησαν τὴν λαμπάδα, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν εὑρουν· ὅθεν ὁμογνωμόνως ἐνόμισαν ὅλοι, πῶς νὰ τὴν ἐλησμόνησαν εἰς τὴν Ζάκυνθον· ἀλλ' εἰς ὀλίγην ὥραν σύροντες ἔξω εἰς τὴν γῆν τὸ πλοῖον, βλέπουν φανερῶς τὴν λαμπάδα ὀπίσω ἀπὸ τὴν πρίμνην του κολλημένην εἰς τὴν καρύναν, ὁποῦ θαυμασίως ἠκολούθη εἰς ὅλον τὸ ταξίδιον ὡς φαίνεται· ὅθεν οἱ πατέρες θεωροῦντες τὸ θαῦμα ἐδόξασαν τὸν Θεόν, μεγαλύνοντες τὸν θεράποντα αὐτοῦ θαυματουργὸν Διονύσιον· τὴν δὲ λαμπάδα ἀναψαν κατ' ἔμπροσθεν τοῦ θείου λειψάνου.

Εκεῖ εἰς τὸ ἴδιον μοναστήριον ἔτυχέ τις ἄνθρωπος ξένος, ὅστις ἐφανερώθη ἐνοχλούμενος ἀπὸ πνεῦμα πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον· τοῦτον βλέποντες οἱ πατέρες δεινῶς βασανιζόμενος, καὶ σπλαγχνισθέντες ἐπ' αὐτόν, ἔλαβον ἔλαιον ἐκ τῆς κανδύλας τοῦ ἁγίου, καὶ χρήσαντες αὐτόν, ἀναγινώσκοντες τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ οὐρανοφάντορος Βασιλείου, ἐλυτρώθη θαυμασίως ὁ δειλαιός, καὶ ἐστράφη ὑγιὴς εἰς τὸν οἶκόν του, ὑμνῶν τὸν Κύριον καὶ εὐχαριστῶν τὸν ὅσιον.

Μα ἄλλη σεμνή καὶ εὐλαβὴς γυνὴ εἰς τὴν προειρημένην χώραν Ζακύνθου, ἡ Ἀγγελὰ καὶ αὐτὴ τὸ ὄνομά της, μὴ ἔχουσα τέκνον ἀρσενικόν, ἀλλὰ τέσσαρας θυγατέρας, εἶχε θλίψιν μεγάλην· διὰ τοῦτο συνομιλοῦσα συχνάκις μετὰ τινος γυναῖκος εὐλαβικὰς συγγενεῖς τοῦ ἀγίου, ἤκουσεν ἀπ' αὐτὰς τὴν θαύρεστον πολιτείαν μετὰ τὴν ὁποίαν ἔζησεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν γῆν, καὶ τὰ ἐξαίσια θαύματα, ὅπου ζῶν, καὶ μετὰ θάνατον κάμνει εἰς ὅσους μετὰ πίστιν καὶ εὐλάβειαν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν. Πίστει δὲ ἀδιστάκτῳ ὀπλισθεῖσα, καὶ ἔρωτι διακαεῖ πρὸς τὸν ἅγιον τὴν καρδίαν τρωθεῖσα, τὸν ἐπεκαλέσθη μετὰ θερμὰ δάκρυα νὰ τῆς χάριση διὰ τῶν πρὸς Θεὸν ἁγίων του πρεσβειῶν ἓνα παιδίον ἀρσενικόν πρὸς παρηγορίαν της· καὶ ἀπὸ ταῖς πολλαῖς φοραῖς ὅπου τοῦ ἐδέετο, θεωρεῖ μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον της ἓνα ἀρχιερέα καὶ τῆς λέγει· τί θέλεις ἀπ' ἐμὲ καὶ συχνὰ μετὰ παρακαλεῖς; εἰάν θέλῃς νὰ ἐπιτύχῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, πέμψε εἰς τὰ Στροφάδια διὰ νὰ λάβῃς ἀπὸ τὸ βότανον τὸ καλούμενον ἀμάρακος, ἥγουν μαγχιουράνα, μετὰ ἑτέρα βότανα τὰ ὅποια εὐρίσκονται ὀπισθεν τοῦ ἁγίου βήματος τῆς Κυριακῆς ἐκκλησίας· ἐκεῖνα λαμβάνουσα, ποτίσου μετὰ αὐτὰ, καὶ θέλεις ἐγκαστρωθῇ καὶ γεννήσῃς τέκνον ἀρσενικόν κατὰ τὸ ὀρεκτὸν τῆς ψυχῆς σου· καὶ ταῦτα λέγων, τὴν εὐλόγησεν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔγενεν ἄφικτος. Αὕτῃ δὲ ἐξυπνήσασα, καὶ συλλογιζομένη ποταπὸν νὰ ᾔῃ τὸ ὄραμα, εἶπε μετὰ τὸν ἑαυτὸν της, ἄλλο δὲν ἤμπορεῖ νὰ ᾔῃαι, παρὰ τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου ἢ ἐπίσκεψις, ὅπου πολλαῖς φοραῖς τὸν ἐπαρακάλεσα διὰ τέκνον ἀρσενικόν, καὶ ἴσως ἐπήκουσε τῆς ταπεινῆς μου δεήσεως, καὶ μάλιστα ὅπου μοῦ ἐνθύμησε τὰ Στροφάδια, ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ τίμιόν του λείψανον· ὅθεν χωρὶς ἀναβολῆς καιροῦ ἔστειλεν εἰς τὰ ἄνωθεν Στροφάδια ἓνα της ἀδελφὸν ὀνόματι Γεώργιον, καὶ τῆς ἔφερε μετὰ σπουδὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἀπὸ τὰ δηλωθέντα βότανα, τὰ ὅποια μετὰ εὐλάβειαν καὶ μετὰ θερμὴν πίστιν μετὰ λαμπρότητα κατὰ τὴν παραγγελίαν τοῦ ἁγίου, εἰς ὀλίγον ἐγγαστρώθη καὶ ἐγέννησεν υἱόν, Ἰωάννην ἐπονομασθέντα εἰς τὸ λουτρὸν τοῦ θείου βαπτίσματος, χαριέστατόν τε καὶ εὐφροσύνατον, εἰς αἶνον Θεοῦ, καὶ εἰς τιμὴν τοῦ ἱεράρχου αὐτοῦ, ὅπου ἀκριβῶς ἐκπληροῖ τὰς αἰτήσεις τῶν ἐν πίστει αὐτὸν ἐπικαλουμένων.

Ηγουμένους εἰς αὐτὴν τὴν μονὴν τῶν στροφάδων Δανιὴλ, ἱερομόναχος τὸ ἐπίκλην Γουράτος ἐκ Μαίνης, ἀνὴρ σεμνοπρεπὴς, ὅστις ἐχρημάτισε μετὰ ταῦτα ἀρχιερεὺς τῆς πατρίδος του· οὗτος ἐδίσταζε πολλὰ διὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ ἱεράρχου Διονυσίου, καὶ πολλάκις ἔλεγε μετὰ τὸν ἑαυτὸν του· τάχα ὁ Διονύσιος νὰ εὐρίσκεται εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων, ὡς ἡμεῖς ἐδῶ τὸν ἔχομεν; τοῦτον τὸν δισταγμὸν καὶ τὴν δυσπιστίαν θέλων ὁ ἐν ἁγίοις θαυμαστός Κύριος νὰ διώξῃ ἀπὸ τὴν

διάνοιαν τοῦ ἀποροῦντος ἡγουμένου, τοῦ ἐφάνη μίαν νύκτα κοιμημένου εἰς τὴν κλίνην του, πῶς νὰ τοῦ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ καλλίου του ὁ ἐκκλησιάρχης ζητῶν κατὰ τὴν τάξιν τὸ θέλημα διὰ νὰ σημάνῃ τὸν ὄρθρον· εἰς ὀλίγην ὥραν μετὰ τὸ ἐνύπνιον ἐξύπνησεν ὁ ἡγούμενος καὶ στοχαζόμενος πῶς κατὰ ἀλήθειαν ἔδωκε θέλημα τοῦ ἐκκλησιάρχου, ἐμέμφετο τρόπον τινὰ τὸν ἑαυτὸν του ὡς φιλόπῃν λέγων ὡς καὶ πῶς μετὰ ἐνίκησεν ὁ ὕπνος, καὶ μετὰ ἀποκάρωσεν ὁ ἔχθρος· εἶναι τὴν ὥραν ὅπου εἶπον τοῦ ἐκκλησιάρχου νὰ σημάνῃ, καὶ οἱ πατέρες θέλουσιν εἶναι συνηγμένοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καρτεροῦντές μετὰ νὰ ἀρχίσουν τὴν ἀκολουθίαν καὶ ἐνδυνάμενοι μετὰ σπουδὴν ἐκίνησεν εὐθὺς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἀλλὰ (ὡς τοῦ παραδόξου θαύματος) φθάσας εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου τοῦ νάρθηκος ἢ ὅποια εἶναι ἀντικρὺ τῆς λάρνακος τοῦ τιμίου λειψάνου, βλέπει ὀφθαλμοφανῶς τὸν μακάριον Ἀρχιερέα Διονύσιον ἱστάμενον ὄρθριον ἔξω τῆς λάρνακος ἐν μέσῳ δύο ἱερέων, ἐνδεδυμένων ἱερατικὰς στολὰς λευκάς, ἔχον ἀκουμβισμένας τὰς χεῖρας τοῦ ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους αὐτῶν, καὶ δύο διακόνους ὁμοίως ἐνδεδυμένους διακονικὰς στολὰς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἓνας ἔνδυε τὸν ἅγιον τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν, καὶ ὁ ἄλλος ἱστάμενος εἰς τὴν μεσινὴν θύραν τοῦ νάρθηκος ὅπου εἶναι κατὰ ἀνατολὰς ὡς εἰς ὥραιαν πύλιν τὸν βήματος θυμιᾶζων τὸν ἅγιον ἔλεγε τὸ, ἀγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ σου, καὶ τὰ ἐξῆς· καὶ ὁ ἱερεὺς ὅπου ἔστεκεν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ ἱεράρχου, βλέπων ἐκτενῶς τὸν ἡγούμενον Δανιὴλ, καὶ σείων ὀλίγον τὴν κεφαλὴν του εἶπεν· ἐπληροφόρηθης τῶρα ἡ ἀκόμη ἀμφιβάλλεις· εἰς τοιαύτην ὑπερθαύμαστον θεωρίαν γενόμενος ἔντρομος, καὶ ἄλλως ἐξ ἄλλου ἀπὸ τὴν ἄμετρον ἐκπληξιν ὁ ἡγούμενος, μετὰ φόβον πολλὸν ἐσύρθη εἰς τὰ ὀπίσω ἡρέμα μετὰ γνώμην νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ ἀναφέρει πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τῆς μονῆς· ἀλλ' εὐγαίνων ἔξω, μεταμεληθεὶς ἐστράφη νὰ ἰδῇ ἀνίσως καὶ ἀκόμη κρατεῖ ἐκείνην ἢ φοβερά δρασιν, καὶ φθάσας εἰς τὴν ἐμπασίαν τοῦ Νάρθηκος, θεωρεῖ τὸν ἅγιον στρεφόμενον ἀπ' ἑαυτοῦ τοῦ ὀπίσω, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἰδίαν τοῦ λάρνακα, καὶ εὐθὺς ἐσβύσθησαν αἱ λαμπάδες, καὶ πᾶσα ἡ φωταγωγία γενόμενοι ἅμα ἀφαντοὶ καὶ οἱ δύο ἱερεῖς μετὰ τοὺς διακόνους, ὅπου πρότερον ἐφανίσθησαν. Ὅθεν στρεφόμενος μετὰ ἀνεκδιήγητον τρόμον εἰς τὸ καλὸν του, ἔστεκε στοχαζόμενος τὰ ὅσα ὁ Θεὸς τὸν ἠξίωσε νὰ ἰδῇ διὰ νὰ πληροφορηθῇ εἰς τοῦ ἱεράρχου τὴν ἀψευδῆ ἀγιότητα· εἰς ὀλίγην ὥραν ἔπειτα ἔρχεται ὁ ἐκκλησιάρχης κατὰ ἀλήθειαν νὰ τὸν ζητήσῃ θέλημα διὰ νὰ σημάνῃ τὸν ὄρθρον, μετὰ τὸν ὅποιον ὁμοῦ ἐπῆγεν εὐθὺς καὶ ὁ ἡγούμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ γινώσκων αὐτὸν ἄνθρωπον θεοσεβῆ καὶ ἐνάρετον, ἐδιηγῆθη τότε αὐτοῦ μόνου τὴν ὁπτασίαν, ὅστις ἦτο καὶ συμπατριώτης του, καλούμενος Ἰωάννης· καὶ μετὰ ταῦτα μανθάνοντες αὐτὸ καὶ οἱ λοιποὶ πατέρες, ὑπῆγον ὅλοι μετὰ τὸν προσητώτα

εἰς τὴν λάρνακα ὅπου εἶναι τὸ πάντιμον λείψανον, ψάλλοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν ἅγιον μὲ πολλὴν κατάνυξιν, στερεωθέντος κοινῶς περισσότερον, πῶς ὁ Διονύσιος συνευφραίνεται μὲ τοὺς λοιποὺς τῶν ἁγίων, ὡς ὄντως ἅγιος εἰς τὰ κάλλη τοῦ παραδείσου, καὶ μάλιστα ὁ ῥηθεὶς ἡγούμενος, ὁ ὁποῖος ζητήσας μὲ πᾶσαν ταπεινόφρονα εὐλάβειαν συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἅγιον διὰ τὴν προτέραν του δυσπιστίαν, ἔγεινε ἀπὸ τότε μεγαλοφώνως κήρυξ, μὴ παύων ἀπὸ τοῦ νὰ διηγῇται εἰς ὅλους τὴν μεγάλην τοῦ Διονυσίου παρρησίαν καὶ ἀγιότητα.

Τὴν θαυμάσιον πολιτείαν καὶ τὰ υπερφυῆ θαύματα τοῦ ἱεράρχου μας Διονυσίου μὲ συντομίαν ὡς ἦτον δυνατόν ἐδιηγῆθμεν εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ εἰς αἶνον τοῦ ἁγίου, καὶ εἰς ὠφέλειν τῶν ἀκροατῶν, καὶ μ' ὅλον ὅτι τὰ θαύματα ὅπου ἔκαμε καὶ κάμνει συνεχῶς εἰς ἐκείνους ὅπου μὲ πίστιν τὸν ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν, νὰ ἦναι πάμπολα, ἡμεῖς ὅμως διὰ νὰ φύγωμεν τὴν μακρολογίαν, ἐγράψαμεν τὰ ἐξαίρετα κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ πάλιν θέλομεν ἀναφέρει πρὸς τὴν ὑμετέραν ἀγάπην τρία ἢ τέσσαρα ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα ὅπου καθημέραν ἐνεργεῖ ἕως τοῦ νῦν κατὰ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ Αὐγούστου μηνὸς εἰς τὴν ὁποίαν λαμπρῶς ἐορτάζομεν τὴν ἐπάνοδον τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, ὅθεν κατὰ τὸ παρὸν κάνομεν τέλος τῆς διηγήσεως, εὐχαριστοῦντες ὁλοψύχως τὸν Κύριον τὸν δοξάζοντα τοὺς αὐτὸν δοξάσαντας, πρὸς τὸν ὅποιον ἂς βάνωμεν μεσίτην εἰς κάθε μας χρεῖαν τοῦτον τὸν θεὸν μας ἱεράρχην ὡς ἔχοντα πολλὴν τὴν παρρησίαν, καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἂς ἱκετεύσωμεν αὐτὸν λέγοντες.

Ω πάτερ σεβασμιώτατε ἀρχιερέα τοῦ Χριστοῦ Διονύσιε, πρὸς σὲ στρέφομεν καὶ νοῦν καὶ καρδίαν, καὶ παρακαλοῦμεν σε μετ' εὐλαθείας καὶ ἐκ βάθους ταπεινότητος, δέξαι τὰς ἱκεσίας καὶ ὕμνους ὅπου σοὶ προσφέρωμεν, εἰ καὶ ὑπὸ ἀναξίων ἐξέρχωνται χειλέων· γενοῦ προστάτης πρὸς Θεόν, καὶ πρέσβυς θερμότατος, εἰς ὅλους ὅπου μὲ πίστιν ἀκραφνῇ προστρέχουν εἰς τὴν κραταιάν σου ἀντίληψιν, καὶ πανηγυρίζουν ἐκ πόθου τὴν πανέορτον μνήμην σου· ἐξαιρέτως δὲ ἱκετεύομεν σκέπε, καὶ φρούρει τὴν ἡγαπημένην σου πατρίδα Ζάκυνθον, ἐν ᾗ τὸ τρισόλδιόν σου ἐναπόκειται λείψανον, ἡ ὁποία λαμπροφανῶς χαρμολύνει κατὰ κράτος ἐορτάζουσα χορεύει, σκιρτᾷ, καὶ ἀγάλλεται μυστικῶς εἰς ταύτην τὴν ἐνδοξον ἡμέραν τῆς ἀθανάτου σου μεταστάσεως, ἀπολαμβάνοντες κοινὴν χαρὰν ὅλοι οἱ συμπολιταὶ σου, ὡσάν ὅπου ἡζιώθησαν εἰς τοὺς ἐσχάτους τούτους χρόνους, νὰ ἀποκτήσουν τοιοῦτον προστάτην, καὶ φύλακα· ἔτι δὲ οὐρανόθεν καὶ τὴν ἐπὶ γῆς θεοσεβῆ ἐπαρχίαν σου, τὴν ἐν Κυκλάσιν Αἴγιναν ἐπίσκεπτε καὶ βοήθει τῇ μεσιτείᾳ σου· πρὸς τούτοις δὲ τὴν βασιλικὴν καὶ σεβασμίαν

τῶν Στροφάδων Μονὴν διατῇρει, καὶ ἐν ὁμοιοῖα καὶ εὐκρινῇ ἀγάπῃ περιφύλλαττε τοὺς ἐν αὐτῇ ὁσίως ἀσκουμένους, παρακαλῶν τὴν πανοικτιρμονα Θεὸν μὲ τὰς εὐπροσδέκτους σου ἱκεσίας, ἐδῶ μὲν νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ κάθε πονηρὴν συνάντημα ψυχῆς τε καὶ σώματος, μετὰ δὲ τὴν πρόσκαιρον ταύτην, παροικίαν νὰ μᾶς κάμῃ μετόχους τῆς οὐρανίου βασιλείας του, ἧς γένοιτο ἐν Χριστῷ τυχεῖν ἀμήν.

Ἦδὲ ζ'.

Ἡ κάμινος Σωτὴρ ἐδροσίζετο.

Χαῖρε Θεοῦ πανάγιον τέμενος, χαῖρε δι' ἧς ἐλύθη παράβασις, χαῖρε βροτῶν τὸ καταφύγιον.

Χαῖρε παστὰς ἀφθόρου νυμφεύσεως, χαῖρε δι' ἧς ἠνοίχθη Παράδεισος, χαῖρε φαιδρὸν τοῦ ὑψίστου καταγώγειον.

Η τῶν πιστῶν ἐτοίμη βοήθεια, ἄρτι κάμοι βοήθεια φάνηθι, τῷ ἐκζητοῦντι θερμῶς τὴν σὴν ἀντίληψιν.

Στερέωσον τὸν νοῦν μου τρεπόμενον, τὸν λογισμὸν κλονούμενον ἑδράσον, ἐν ἀσαλεύτῳ με πέτρα, τῇ σῇ σκέπῃ μητροπάρθενε.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Λύει αὐχμὸν ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, καὶ ὄμβρον καρποφόρον ὁ Κύριος, ἐκπέμπει οὐρανόθεν παραδόξως τῇ τῶν Στροφάδων μονῇ.

Οὐ μόνον ζῶντα μάκαρ σε Κύριος, ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος ἐπλουτῆσε, θαύμασι παμποικίλοις, ὡς πιστὸν αὐτοῦ θεράποντα.

Πληθὺς ἡ τῶν ἀκρίδων ἡ φθειρούσα, Στροφάδων τῆς μονῆς τὰ γενήματα, εὐχῇ σου δραπετεύει, καὶ βυθῷ καταποντίζεται.

Θεοτοκίον.

Οἱ μάγοι τῷ ἀστέρι ἐπόμενοι, σὺν δώροις Περσικοῖς παραγίνονται, ἄνακτα προσκυνῆσαι, τεχθῆσόμενον Παρθένῳ μητρὶ.

Ἄλλος. Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες.

Οἱ παῖδες Ζακυνθίων συνελθόντες, εὐσεβῶς τιμήσωμεν, τὸν ἱεράρχην τοῦ Χριστοῦ, Διονύσιον τὸν ἐνδοξον, ἐν τῷ μέσῳ ἐκκλησίας ἀναμέλποντες ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἷ.

Στροφάδων οἱ μονῶται ἀθροισθέντες, τὸν σοφὸν διδάσκαλον νῦν ἀνυμνήσατε, φαιδρὸς Διονύσιον γεραίροντες, καὶ κυκλοῦντες τὴν αὐτοῦ τιμίαν λάρνακα, Σκῆνος τὸ θεῖον ἀσπάσθητε αἰσίως.

Γεραίρει θαυμασίως σὺν Ζακύνθῳ καὶ Στροφάσιν Αἴγινα ποιμένα θεῖον ἀγαθόν, σὲ πλουτίσασα πανάριστε, καὶ συμφώνως ἅμα πᾶσαι ἀναμέλπουσιν, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Καὶ νῦν.

Εγγὺς μὲν σωτηρίας ὁ καιρὸς γενέσθαι, δεῦτε σπεύσωμεν, προθύμως ἅπαντες ἰδεῖν, νηπιᾶζοντα τὸν Κύριον, γαλουχούμενον τροφῇ παρθενομήτηρι, διὰ τὴν πάντων βρωτῶν ἐλευθερίαν.

Καταβάσῃα.

Οἱ παῖδες εὐσεβεῖα συντραφέντες, δυσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἐστῶτες ἐψαλλον, ὁ τῶν πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἰσθὴ ή.

Ὅν φρίττουσιν ἄγγελοι καὶ πᾶσαι στρατιαί.

Τιμῶμεν ἄσμασι συμφώνως οἱ πιστοί, τὴν στάμνον τὴν πάγ-
χρυσον, καὶ θεῖαν κιθαρὰν, βοῶντες ἀπαύστως χαρμοσύνης αὐτῇ,
χαῖρε προστασία τοῦ κόσμου Θεοτόκε.

Ανάστησον κείμενον εἰς βάθη με κακῶν, τοὺς νῦν πολεμοῦντας με, πολέμησον ἐχθροὺς, τρωθέντα ἀτόποις ἡδοναῖς τὴν ψυχὴν, ἀγνή μὴ παρίδης, ἀλλ' οἴκτειρον καὶ σῶσον.

Η κλῆσις θεόνυμφε ὀνόματος τοῦ σοῦ, εὐφραίνει τὴν φρένα μου, ἡδύνη μου τὸν νοῦν, ψυχὴν ἀγιάζει καὶ τὸ σῶμα πτεροῦ, αὐτῇ γὰρ καυχῶμαι καὶ ζῶ καὶ πνέω κόρη.

Μαρία πανύμνητε, ἀγγέλων ἡ χαρὰ, βρωτῶν ἡ ἀνάκλησις ἐλπίς χριστιανῶν, χαρὰς αἰωνίου καταξιώσον, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Υμνοῦντές σε ἅγιε ζεούση τῇ ψυχῇ, κινδύνων ἀπάλλαξον παντοίων σαῖς λιταῖς, βραβεύων τοῖς πᾶσιν ἐν τῷ βίῳ τῷ νῦν, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα, τρισμάκαρ.

Λευχέμονας θύτας μὲν, ἐδόκει Δανιὴλ, ὁρᾶν παριστάναι σοι καθ' ὕπαρ ἐναργῶς, ὅθεν ἀδιστάκτῳ ὡμολόγει φθογγεῖ, ἅγιόν σε εἶ-
ναι Διονύσιε Μάκαρ.

Ορᾶ ἐν ὁράματι σὲ πάτερ τίς γυνή, αὐτῇ τέζειν φάσκοντα, υἱὸν ὡς εὐλαβῶς ἡτήσατο ἥτις συλλαβοῦσα ταχύ, ἄρσεν τέκνον τίκτει, ὡς ἡ ἐπαγγελία.

Υἱὸν μήτηρ ἄνανδρος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν, καὶ μάγοι πορεύονται, ἐκ χώρας τῶν Περσῶν, αὐτὸν προσκυνῆσαι ὡς Θεὸν τοῦ παντός, εἰ καὶ βρωτοθέντα, ὁρῶσιν ἐν σπηλαίῳ.

Ἄλλος. Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος.

Ρήματα χρηστὰ ἐκ θεοῦ στόματός σου, πάντες ἤκουον τοῦ σοῦ ποιμνίου, ἦθη δὲ ἐρύθμιζον θεαρέστως σὴ διδασχῇ τῷ Θεῷ εὐαρεστούν-
τες ὡς ἦν δυνατόν, διὸ ἀγαλλόμενοι ἐδόξαζον τὸν σοφὸν αὐτοῖς ποι-
μένα δωρησάμενον, ἐν ἀρχιερεῦσι Διονύσιον μέγαν.

Αἴγινα πλουτίσασα μὲν ἐν τῷ βίῳ, νῦν δοξάζεισε καὶ μετὰ πότμον, ποιμὴν γὰρ ἀπόλεκτος προκεχείρισε ἐν αὐτῇ ἐκλεκτός, δὲ καὶ Θεῷ προσφιλέστατος, διὸ γηθοσύνης σκιρτᾷ κρᾶζουσα, σοῦ τιμῶμεν πάντες τὴν πάνσεπτον, καὶ δεόμεθά σου μνημόνευε σὼν θούλῳν.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον πνεῦμα.

Εἶδεν ἐναργῶς πόλις ἐν Ζακύνθῳ, τῆς πανάγνου σὸν αὔλον βίον, Ἀναφωνητρίας μὲν ἡ ἐν ὅρεσιν ὑψυλοῖς καὶ ἐκήρυξε τεράστια μεγάλα τὰ σὰ ἀνθ' ὧν ἐορτάζει τὴν μετὰστασιν, εὐλογίαν αἰτοῦσα τὴν σὴν σνθάσμιε, πέψαι οὐρανόθεν τοῖς ἐν αὐτῇ οἰκοῦσιν.

Καὶ νῦν.

Ρῦπον τῆς δεινῆς πρόπαλαι ἁμαρτίας, ἥδη ἔρχεται Χριστὸς κα-
θάραί, μάγοι δὲ συνέρχονται δῶρα φέρειν ἐκ τῶν Περσῶν, καὶ ὁρῶντες τὴν παρθένον προσκυνοῦσιν αὐτὴν εἰς ἣν ἀτενίζοντες κραυγάζουσαι, χαῖρε γένους γηγενῶν κόρη διάσωσμα, σὲ ὑμνολογοῦσιν αἱ γενεαὶ νῦν πᾶσαι.

Καταβάσῃα.

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξικόνισε κάμινος τύπον· οὐ γὰρ οὕς ἐδέξατο φλέγει νέους ὡς οὐδὲ πῦρ, τῆς θεότητος παρθένου, ἣν ὑπέδου νηδὺν, διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν, εὐλογῶν ἡ κτῆσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπεριψώτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἰσθὴ θ'.

Τὴν ζωοδόχον πηγὴν τὴν ἀέναον.

Χαῖρε αὐτὴ μυστικὴ ἐπιδείξασα τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τοῖς σύμπασι, χαῖρε θεῖον σκῆνωμα τοῦ Θεοῦ πανάμωμε, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς χαῖρε κυρία, χαῖρε παρθένων τὸ περιδοχὸν καύχημα.

Τὴν εὐθαλὴ καὶ κατὰκαρπον ἄμπελον ὕμνοις πιστοὶ καταστέψω-
μεν λέγοντες, χαῖροις ἡ βλαστήσασα βότρυν ὠραιότατον, τὸν κατε-
φραίνοντα πάντων τὰς καρδίας, καὶ τῆς κακίας τὴν μέθην ἐξαίροντα.

Θράσος καὶ τοῖα καὶ δόρατα σύντριπον, καὶ τὴν ἰσχὺν παντελῶς ἐξαφάνισον, καὶ εἰς τέλος ὄλεσον, Παναγία δέσποινα, τῶν ἀλαζόνων ἐχθρῶν, τῶν μὴ τιμώντων, καὶ προσκυνοῦντων τὴν θεῖαν εἰκόνα σου.

Σὺ μου ἐλπίς ἐλπίς ἀκατέσχυντος πάναγνε σύ μου καὶ φῶς καὶ παράκλησις Δέσποινα, σύ μου καὶ ἀντίληψις σύ μου καὶ ζωὴ καὶ σωτηρία σύ μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος φύλαγμα.

Τοῦ ἀγίου ὁ αὐτός.

Κλέος Ζακύνθου σοφὲ Διονόσιε φρουρεῖν ἡμᾶς μὴ ἐλλείπει ἀπήμονας, ταῖς πρὸς τὸν δεσπότην σου ἱεραῖς δεήσεσιν ἐκ πάσης νόσου κακώσεως καὶ βλάβης, σὲ γὰρ προστάτην θερμὸν πεπλουτήκαμεν.

Ρήματι σὺ ἄλιε ὑπακούσαντες, πληθὺν ἐχθρῶν εὐθὺς ἐσαγύνευσαν, καὶ ὁρῶντες ἐφριζαν πῶς καὶ φύσις ἄλογος τῷ σὺ ὑπέβη κελεύσματι διόπερ δούλον Θεοῦ σε ἐπέγνωσαν γνήσιον.

Πάντων βροτῶν ἑμαυτὸν οἶδα χείρονα, καὶ γὰρ αἰσχυρῶς τὴν ζωὴν ἐδαπάνησα, ὅθεν μοι τολμήσαντι ὕμνους προσενέγκαι σοι, σύ γινωθὶ πάτερ καὶ δίδου σαῖς πρεσβείαις καλῶς βιώσαι, ζωῆς τὸ ὑπόλοιπον.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἐκ πατρὸς μὲν ἀμήτορα πέλοντα, δίχα πατρὸς ἡ παρθένος ἐπείγεται, τοῦ τεκεῖν ὡς νήπιον, οὐπερ τὴν γενέθλιον ἡμέραν πάντες εὐζώμεθα προθύμως, ἀξιοθῆναι ἰδεῖν, ἀγνοῖς ὅμμασι.

Ἄλλος. Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον.

Εώρακε, θαῦμα φρικτὸν ὁ διάκονος Δανιὴλ, ἱμάτια, ὄμβρον ἐν τῇ ὁδῷ μὴ ὑγράναι σου πάντως θεόφρων, διὸ ἐκπλαγεῖς Θεὸν ἐδόξαζε, τρανῶς ἐπὶ γῆς, σὲ θαυμαστώσαντα αἰοδιμε.

Ισαγγελον, βίον ἐν γῇ μὲν ἐξήσκησας, οὐρανὸν δὲ ἐφθασας, ἔεθα παρεστηκώς σὺν ἀγγέλοις τῇ θεῇ Τριάδι τὰ νῦν ἀναμέλποις τὸν τρισάγιον ὕμνον ἀγγελικῶς φαιδρῶς ἐκεῖ συναυλιζόμενος.

Δόξα.

Εφύμνιον, δέξαι κλινὲ Διονύσιε, ὕμνητοῦ ὕμνήσαντος, θείας σου ἀρετὰς, ἐκ βαθέων, καὶ πρέσβευε πάτερ, Χριστὸν τὸν δοξάσαντά σε Κύριον, ἐμὲ ἀγαγεῖν, εἰς βασιλείαν τὴν οὐράνιον.

Καὶ νῦν.

Πανάχραντε, κόρη υἱὸν μὲν ἡ μέλλουσα, ἐκτεκεῖν θεάνθρωπον, γένους τοῦ ἐξ Ἀδάμ. τὸν Σωτῆρα, σὺν τῷ ἱεράρχῃ, οὗ μνήμην τὴν ἐτήσιον γεραίρομεν πιστοὶ εὐσεβῶς, εἰς ἡμῶν σωτηρίαν ἱκέτευε.

Καταβασία.

Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον, οὐρανὸν τὸ σπήλαιον, θρόνον χειρουβικὸν τὴν Παρθένον, τὴν φάτιν ἡμεῶν ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός, ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Η Ζάκυνθος καὶ Αἴγινα, καὶ ἡ Στροφάδων ἅπαντα, ὁμήγουρις μοναζόντων, ἀξίως ἀνευφημοῦσι τὸν θεῖον Διονύσιον, κλεινὸν κοινὸν ὑπέρμαχον, φωστῆρα τὸν ἐκλάμποντα θαυματουργαίαις τοῖς πᾶσι, θερμῶς αὐτὸν καλουμένους.

Ἔτερον ὅμιον.

Αγάπη σὲ ἀνύψωσεν, εἰς ἐφετῶν ἀκρότατον, καὶ τῷ Θεῷ ἐνωθέντα δοξάζει σε εἰς αἰῶνα, ὅθεν ἀγάπης ἀγαλμα, ἡ ἐκκλησία μέλει σε πάνσεπτε Διονύσιε, καὶ κόσμος ἀνακηρύττει σὲ μεγαλύνων ἀπαύστως.

Προεόρτιον ὅμιον.

Η Οἰκουμένη χόρευε, ἀκουτισθεῖσα σύμπασα, δόξασον μετ' ἀγγέλων, καὶ ἀγραλούντων ποιμένων, Θεὸν τὸν τεχνησόμενον, ἐν Βηθλεὲμ ὡς νήπιον, δι' οἶκτον πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἐπλασε κατ' εἰκόνα, καὶ ἐγερεῖ πεπτωκότα.

Εἰς τοὺς αἰῶνες ἰσθῶμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυρι.

Κατὰ χρέος συνέλθωμεν, τῆς Ζακύνθου ἔγκονοι, ἐορτὴν πανίερην ἐορτάζοντες, πνευματικῶς ἀγαλλόμενοι, ὡς ἀφθαρτον ἄστυον, εὐσεβείας θησαυρὸν, κεκτημένοι πολῦτιμον, ἐν πατρὶα γῇ, διὸ ὕμνους προπέψωμεν κυρίῳ, τῷ ἡμῖν δωρησαμένῳ πλοῦτον πολυούλβον ἄνωθεν.

Θησαυρὸς ὃν κεκτήμεθα, Διονύσιος πέφυκε, τῆς Ζακύνθου βλάστημα ἱερώτατον, διὸ συμφώνως Ζακύνθιοι αὐτῷ ἐκδοήσωμεν χαῖρες δόξα καὶ τιμὴ, τῆς πατρίδος πολυδόξε, Διονύσιε, χαῖρε στήριγμα στέφος εὐπατριδῶν χαῖρε σκέπη ὀρθοδόξων, τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου.

Τῆς Αἰγίνης τὸ ποίμνιον, ἐμπιστεύθης θεόληπτε, καὶ καλῶς ἐποίμανας, θεῖῳ πνεύματι, διὸ ποιμένα θαύριστον, σὲ γνοὺς πιστῶν σύλλογος, πανδημεὶ Αἰγινητῶν, νῦν φαιδρῶς ἐορτάζει σου, τὸ μνημόσυνον, καὶ ἡμῖν ἐπαλλήλως συγχωρεῖ, τοῖς γεραίρουσιν ἐκ πόθου, τὴν σεβασμίαν σου κοίμησιν.

Εντολῶν τοῦ Κυρίου σου, τὴν κυρίαν ἐλάμπρυνας, τὴν ἀγάπην

ἐργοῖς σου καὶ γὰρ κτείνοντα, σοῦ τὸν αὐτάδελφον ἀδελφόν, ἐνόμισας ἄκακε, παρορῶν τὸ ἑαυτοῦ, ἀνομώτατον ἔγκλημα, μᾶλλον δ' εὐμενῶς, σωτηρίας τὴν τρίβον ἐκδιδάσκων, φιλασθρώπως τὰ πρὸς χρεῖαν, αὐτῷ παρέσχες μακάριε.

Δόξα. Ὑψος πλ. δ'.

Εορτὴν χαρμόσυνον εορτάζει σήμερον Ζάκυνθος, ὃ φιλέορτοι, ἱεράρχου καινοῦ μνήμην τελούσαν, Διονυσίου τοῦ ἐξ αὐτῆς ἀνατείλαντος· καὶ συγκαλεῖται τὰς φίλας πόλεις καὶ νήσους τὰς γείτονας, Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν· τὴν μὲν ὡς ἐν τοῖς ἄλλοις οἷς κέκτηται Σπυρίδωνα αὐχοῦσαν τὸν πολυθαύμαστον, τὴν δὲ ὡς τὸν θαυματουργὸν πλουτοῦσα νέον Γεράσιμον, συνευφρανθῆναι πνευματικῶς καὶ πανηγυρίσαι θεοπρεπῶς· μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ψάλλοντες εἵπομεν, ὁ ἐν ἀγίοις θαυμαστός Κύριος, ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, τὰ ἐπὶ γῆς τῶν ὀρθόδοξων συστήματα, ἐκ παντοίων κινδύνων λύτρωσαι, καὶ τῆς οὐρανίου σου βασιλείας ἀξιώσον ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν οὐ αὐτός.

Βηθλεὲμ ἐτοιμάζου, εὐτρεπίζεσθω ἡ φάτνη, τὸ σπήλαιον δεχέσθω ἡ ἀλήθεια ἦλθεν, ἡ σκιά παρέδραμε, καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ παρθένου πεφανέρωται, μορφωθείς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημα· διὸ Ἀδάμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὐᾷ κράζοντες ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Βίς τὴν λειτοαργίαν τὰ τυπικά καὶ ἐκ τοῦ κανόνος τοῦ ἁγίου

Ὡδὴ γ' καὶ δ'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον εἰς ἱεράρχην.

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον.

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῆς Ζακύνθου γόνος λαμπρός, πρόεδρος Αἰγίνης, καὶ Στροφάδων μέγας φρουρός, χαίροις ἐκκλησίας φωστὴρ νέος τρισμάκαρ ἀρχιερέων κλέος ὃ Διονύσιε.

Ἕτερον.

Μένων ἐν ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ, ἔμεινας θεόφρων καὶ σὸν κτείναντα ἀδελφόν, ἐνθέως ἐφείσω, τῇ πρὸς Θεὸν ἀγάπῃ, διὸ Χριστῷ συγχαίροις νῦν Διονύσιε.

Ἕτερον.

Χαίροις τῆς Ζακύνθου θεῖος βλαστός, καὶ μονῆς Στροφάδων, ὁ ἀκόμητος ὀφθαλμός, χαίροις τῆς Αἰγίνης ὁ μέγας ἀντιλήπτωρ, ἀρχιυτῶν ἡ δόξα, ὃ Διονύσιε.

Τ Ε Λ Ο Σ.